

Poštnina plačana v gotovini

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

S prilogo

LETO XXVII © MISIJONSKA MLADEŽ — VERI IN OMIKI © ŠTEV. 4

VSEBINA

Delajmo po njegovem zgledu — Novomašniško pismo — Božja pomoč v veliki nevarnosti — Bulaga — Koliko stane? — Po salezijanskem svetu — Molimo, delajmo, žrtvujmo — Kotiček bivših gojencev — Milosti Marije Pomočnice.

SLIKE: Kapelica v Sal. Mladinskem domu na Kodeljevem — Nova sv. maša sal. misijonarja vlč. g. Karola Mlekuša — Procesija na praznik Marije Pomočnice: prevzv. g. škof dr. Rožman z duhovščino in kip Marije Pom. — Belooblečeni otroci v procesiji — Skauti in Sal. Mlad. doma na Kodeljevem — Narodne noše, ki so se udeležile procesije Marije Pom. — Belooblečeni otroci po procesiji M. P. — Prapor fantovskega krožka iz Sal. Mladinskega doma na Kodeljevem — Prevzv. g. škof dr. Rožman med skavti — Mladina Sal. Mlad. doma na Kodeljevem med rakovniškimi oratorijanci ob priliki skupnega sestanka

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V avgustu: 1. 3, 21 — 2. 7, 12 — 3. 6, 8 — 4. 9, 20 — 5. 4, 3 — 6. 1, 13 — 7. 2, 22 — 8. 5, 31 — 9. 2, 19 — 10. 3, 29 — 11. 6, 14 — 12. 4, 15 — 13. 7, 9 — 14. 2, 7 — 15. 6, 11 — 16. 4, 52 — 17. 8, 2 — 18. 9, 16 — 19. 2, 6 — 20. 1, 23 — 21. 5, 24 — 22. 9, 1 — 23. 3, 30 — 24. 6, 5 — 25. 7, 27 — 26. 5, 18 — 27. 3, 10 — 28. 8, 4 — 29. 5, 17 — 30. 7, 28 — 31. 4, 26.

V septembru: 1. 7, 24 — 2. 2, 30 — 3. 8, 16 — 4. 3, 2 — 5. 6, 11 — 6. 8, 8 — 7. 9, 7 — 8. 4, 17 — 9. 1, 10 — 10. 7, 24 — 11. 5, 20 — 12. 2, 1 — 13. 9, 21 — 14. 4, 5 — 15. 8, 12 — 16. 7, 15 — 17. 4, 26 — 18. 6, 28 — 19. 1, 23 — 20. 5, 18 — 21. 4, 22 — 22. 3, 19 — 23. 5, 3 — 24. 8, 14 — 25. 6, 29 — 26. 1, 6 — 27. 6, 9 — 28. 4, 13 — 29. 7, 27 — 30. 2, 25 — 31. 5, 4.

NOVI ČASTILCI

21, 5, 24. — Povše Neža, Radeče — Kočar Jožef — Slak Terezija — Leskovec Jozefa.

UMRLI

Pečnik Antonija, Dravograd — Hren Marija, Zdenska vas — Resman Janez, Zgoše — Šetej Elizabeta, Podkorn — Brate Jozefa, Birna vas — Č. g. Florjančič Jožef, Žiče — Ergasta Katarina, Sora — Eržen Ana, Kropa — Bajc Ana, Teševje — Znidarčič Marija, Bezuljak — Jakša Katarina, Kašca — Karlovšek Ana, Radeče — Malenšak Jozefa, Raka — Šega

Franja, Radovljica — Rižnar Ana, Radeče — Frlan Marija, Brežice — Sokol Rozalija, Radeče — Zupanič Bara, Krasinc — Medved - Jug Josipina, Split — Cocej Marija, Lukrovec — Smrekar Marija, Sp. Ribče — Kocbek Alojzija, Kremberg — Jamnik Jozefa, Sv. Peter — Ferenc Terezija, Grubnoš — Trontel Uršula, Ponova vas
Naj jim sveti večna lič!

POZOR!

Opozarjamo na četrto stran ovitka!

POZORI!

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA SAL. SOTRUDSTVO

1931

LETO XXVII. JULIJ — AVGUST

ŠT. 4

Delajmo po njegovem zgledu

Ideal, za katerega je deloval don Bosko v šoli, v cerkvi, v svojih spisih, sploh na vsakem koraku svojega življenja, lahko izrazimo s tema dvema besedama: rešitev duš. Zavedal se je, da je le zato duhovnik in apostol; zato se je izogibal vsega, kar bi ga moglo ovirati v tem poslanstvu.

Poln gorečnosti za zveličanje duš je trepetal, ko je videl, da se žali Bog. Pogosto je pravil: „Ko vidim, da se žali Bog, se ne umaknem, čeprav bi imel proti sebi celo vojsko, samo da zabranim žaljenje božje!“

Ko so ga prosili, naj se nekoliko odpolje, je dejal:

„Prepovejte satanu pogubljeni duše, potem se bom tudi jaz nehal žrtvovati zanje.“

Često je ponavljal svojim gojencem:

„Največjo uslugo mi boste storili s tem, da mi pomagate zveličati vaše duše.“

IZKORISTI VSAKO PRILIKO.

Nekega dne se je zidar pri cerkvi sv. Dominika v Turinu tako nesrečno spotaknil, da bi se bil gotovo močno poškodoval, ako bi ga ne bil zadržal don Bosko, ki je šel slučajno tam mimo.

Delavec se mu je zahvalil za to rekoč:

„Če bi mi vi ne bili podali roke, bi bil nesrečno padel.“

A don Bosko: „O, ko bi te mogel zadržati in zabraniti, da bi ne padel v pekel.“

Posledica teh apostolskih besed je bila, da je delavec takoj prosil za sv. spoved.

SKRB ZA DUHOVNIŠKE POKLICE.

Don Bosko je dobro vedel, koliko truda in skrbi stane delo za zveličanje duš. Sam ni zmogel vsega, zato ga je njegova gorečnost priganjala, da bi pripravil sv. cerkvi čim več evangeljskih delavcev.

POMEMBNA ŠTEVILKA.

L. 1873., torej 15 let pred smrtjo Blaženega, je bilo v nadškofovskem semenišču v Turinu od 150 bogoslovcev — 120 don Boskovih gojencev. Enako je bilo skoro v vseh škofijah v Piemontu. L. 1883. je bilo po raznih škofijah nad dva tisoč duhovnikov, ki so se morali zahvaliti za svoj poklic in za sredstva don Boskovim zavodom.

Don Bosko je često govoril svojim salezijancem:

„Skrbimo za poklice! Pa naj ostanejo mladi apostoli pri nas ali postanejo svetni duhovniki, ali naj vstopijo v druge redovne družbe, ali pa se posvete misijonskemu delu; nič ne de. S tem bomo vedno napravili veliko uslugo sveti cerkvi in veliko pripomogli k zveličanju duš.“

MOJ SIN DUHOVNIK?

Nekega dne je obiskala don Boska grofica D. L. in ga prosila, naj blagoslovi njene štiri sinove, ki so prišli z njo.

„Povejte mi, prosim, kaj lahko pričakujem od svojih sinov v bodočnosti?“ — vpraša don Boska srečna mati.

„Gospa, vi mi stavljate pretežno vprašanje; prihodnost je v božjih rokah.“

„To vem, toda vsaj nekaj mi povejte.“

Po kratkem premisleku je rekel don Bosko kot za šalo:

„Ta bo imeniten general, drugi dobi visoko državno službo, Henrik postane slaven zdravnik.“

Mati je bila vsa iz sebe od veselja.

Pred don Boskom je stal četrti in čakal napovedi: mati je zadrževala dih od pričakovanja. Don Bosko je položil dečku roko na glavo in ga dolgo ljubeznivo gledal.

„Kakšna bo njegova usoda?“ vpraša vznemirjena grofica.

„Ne vem, gospa, če boste zadovoljni z njegovim poklicem. Ta bo postal vzoren duhovnik.“

Grofica, čeprav je bila verna, je vendar imela predsodek družin iz višjih slojev, ki imajo za nesrečo, ako postane kak njihov član duhovnik. Pritisnila je torej hitro otroka k sebi, kot bi ga hotela obvarovati hude nevarnosti, in zaklicala:

„Moj sin duhovnik? Naj mi ga raje Bog vzame s tega sveta, kot pa da bi se moral posvetiti temu stanu!“

Don Boska je močno užalil ta nepremišljen odgovor; zato je vstal, da bi se oddaljil.

Grofica, pred trenutkom vsa iz sebe od veselja, se niti ni zavedala, kaj je govorila; zato je vsa zmešana jecljala: „Don Bosko, zakaj odhajate?“

„Mislim,“ odvrne don Bosko, „da ne morem dalje govoriti z osebo, ki ima tako slab pojem o stanu, ki je tako lep in vzvišen, da se mu noben drug stan na zemlji ne more primerjati. Zato sem prepričan, da bo Bog uslišal vašo predrzno željo.“

Grofica je še iskala opravičila, a pogovor se je naglo skončal. Drugi dan se je grofica zopet vrnila, prosila odpuščanja in dokazovala, kako veliko zgubo bi imela cela družina, če bi sin postal duhovnik. „Sicer pa, ako Bog to zahteva, sem pripravljena podvreči se njegovi volji.“

„Gospa grofica,“ reče tedaj s poudarkom don Bosko, „vi ste zaničevali največjo milost, ki jo je Bog mogel skazati vam in družini s tem, da je dal sinu duhovski poklic. Storili ste Bogu veliko krivico!“

Grofica je odšla še bolj pobita.

Po nekaj mesecih je prišla zopet k don Bosku in ga prosila, naj pride v njeno palačo, da blagoslovi najmanjšega sina, ki je težko zbolel.

Don Bosko ni šel; a ko prošnje le niso

nehale in so mu povedali, da otrok sam s solzami v očeh za to prosi, je šel.

Vstopil je v sobo in našel tam zdravnike, zbegane radi brezupnega stanja bolnikovega. Deček je prijel don Boska za roko in jo vroče poljubil; z žalostnimi očmi je prosil pomoči. Obupana mati je bila vsa iz sebe.

Pretresljiv prizor. Za trenutek reče bolnik komaj slišno:

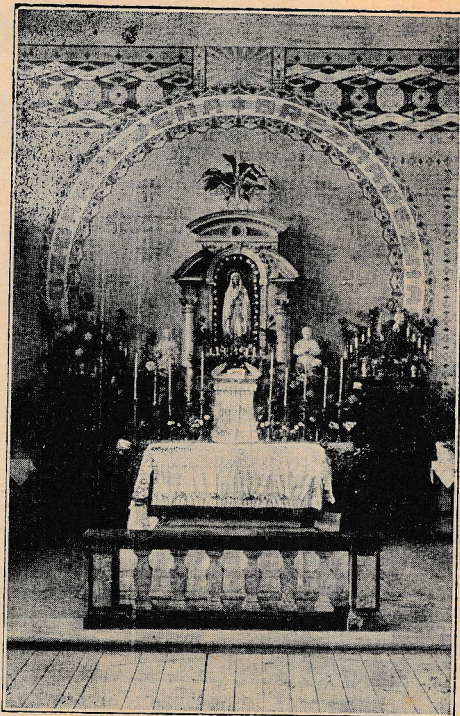
„Mama, ali se spominjaš... tam... pri don Bosku... kaj... si... govorila... Bog... me... vzame... k sebi...“

„Ah, otrok moj,“ krikne nesrečna mati, „slabo sem storila. Prosi don Boska odpuščanja zame in prosi ga, naj te ozdravi.“

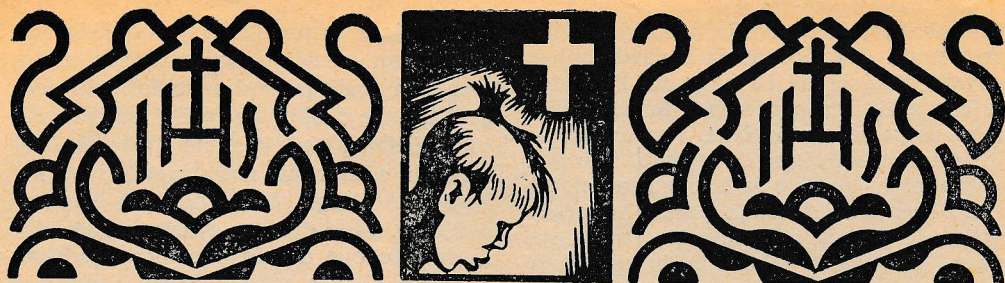
Don Bosko je bil globoko ginjen. Povedal je nesrečni grofici nekaj tolažljivih besed, blagoslovil umirajočega in odšel.

Božji sklep, ki ga je napovedal don Bosko, se je izpolnil. —

Klic božji, ki ga ni hotela slišati grofica in ki se zanj ne zmenijo imenitni tega sveta, poslušajo sinovi preprostega ljudstva. Dediščina, ki je bila odločena za grofičinega sina, je prešla na revne don Boskove gojence, ki z radostnim srcem sprejemajo to največjo milost na svetu in se posvečujejo zveličanju duš.

Kapelica v Sal. Mlad. domu na Kodeljevem

IZ NAŠIH MISIJONOV

Novomašniško pismo

Ker še nismo mogli dobiti od našega novomašnika vlč. g. Mlekuša poročila za naš Vestnik, objavljamo pismo, ki ga je kmalu po novi maši pisal svojim sorodnikom. Takole piše:

„Hvala Bogu! Sedaj sem služabnik Gospodov. Lepi in slovesni so bili trenutki mašniškega posvečenja in prve sv. maše. Moji predstojniki so se potrudili, da bi bili ti dnevi kar najslovesnejši. Obdali so me z najglobljo ljubeznivostjo in bratsko ljubeznijo. Res ne vem, če se je kdaj več molilo za kakega novomašnika: sobratje, sorodniki, znanci in prijatelji, vsi so se združili v teh dneh v molitvi zame; in jaz sem čutil uspeh njihovih molitev. V dneh mojih duhovnih vaj me je Gospod napolnil s svojimi milostmi. Seveda sem v teh dneh tudi jaz mnogo molil za vas, za svoje pogančke in za vse dobrotnike. Danes sem daroval sveto mašo za vas in za vse žive sorodnike, včeraj pa za ljube

starše in vse naše drage ranjke. Včeraj, na dan moje nove sv. maše, je bil tu v Shillongu tudi zaključek evharističnega kongresa. Nadškof Perier D. J. je imel zjutraj sv. mašo za skupno sv. obhajilo. Tudi jaz sem delil sveto obhajilo. Lahko si mislite, s kakšno gorečnostjo sem delil Jezusa vernikom in Ga prosil, da bi vse ohranil v svoji sveti veri. Vseh obhajil je bilo nad tisoč.

Ob devetih pa sem jaz daroval svojo prvo slovesno sv. mašo v nadškofovi prisotnosti. — Ljudstvo, ki je po skupnem sv. obhajilu povžilo svoj zajtrk kar na bližnjem travniku, je kmalu napolnilo cerkev do zadnjega kotička. Sledili so slovesni trenutki, katerih ne bom nikoli pozabil. —

Po sveti maši me je ljudstvo pozdravilo pred cerkvijo in mi poljubljalo roko. Tudi ta ginljiv obred je trajal precej dolgo.

Pri kosilu je prevzvišeni g. nadškof, ki

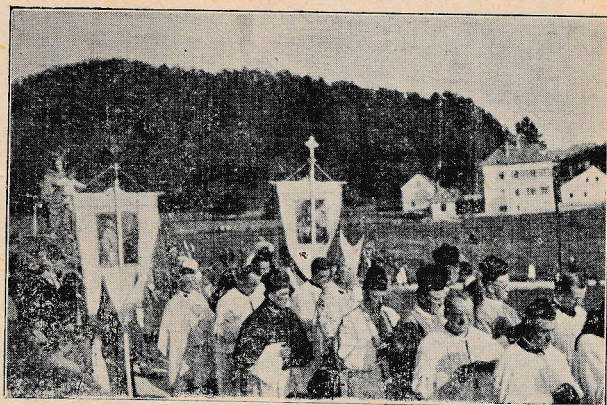
Nova sv. maša sal. misijonarja vlč. g. Karola Mlekuša

je obiskal letošnje poletje tudi Jugoslavijo, zelo hvalil Jugoslovane in z navdušenjem govoril o Ljubljani in Zagrebu. Popoldne je bila zaključna procesija z Najsvetejšim. Jako dolga je bila in lepa. Pravijo, da se je udeležilo okrog 2600 oseb. Lep red je vladal in ginljivo je bilo gledati dolgo vrsto kristjanov, ki se je počasi in zbrano pomikala po cesti; medtem pa so njihove pesmi odmevale v bližnjih hribih in se prijetno družile v en sam slavospev božjemu Jetniku v sveti hostiji. Res, krasen pogled. Ko sem izpred naše cerkve gledal to dolgo vrsto, — bil sem poleg nadškofa, ki je nosil Najsvetejše, — se mi je milo storilo. Iz dna srca sem hvalil Gospoda

nič manj za to proslavljanje sv. Rešnjega Telesa kot za svojo novomašniško srečo. Res sem med procesijo srečal tudi kak zaničljiv pogled, a po večini so bili vsi, tudi gledalci, pod vplivom globokih čustev, da niso upali niti govoriti med seboj! Hvala Bogu! To je bilo res lepo zažodčenje. Brez dvoma je dobri Jezus blagoslovil to lepo deželo in to dobro ljudstvo.

Molite zame! Vsem pošiljam prisrčne pozdrave in novomašniški blagoslov. Bog z vami! Vdani v Kristusu

Karol Mlekuš
sal. misijonar.

Procesija na praznik Marije Pomočnice: prevzv. g. škof dr. Rožman z duhovščino in kip M. P.

Božja pomoč v veliki nevarnosti

(Poroča vlč. g. J. Geder).

Videl sem, da ste v zadnjem Vestniku priobčili moje pismo, ki sem ga pisal tovarišu bogoslovcu. Pisal sem mu o svoji novi postojanki v Lin Čovu, kako dobro se imamo in kako se s kratkimi pridigami in vsakdanjimi nagovori pri večernih molitvah naših kristjanov vadim v kitajščini. Da, res smo z božjo pomočjo lepo započeli naše delo, a sredi januarja so nas nepričakovano napadli komunisti. Ta nenadni in neprijetni obisk vam hočem na kratko opisati.

Bilo je v četrtek, 15. januarja. Ko sva se po kosilu s tovarišem sprehajala po dvorišču, se nama približa naš kitajski učitelj ter nama zaupno razodene tole skrivnost: „Pravijo, da se ‚rdeči‘ bližajo, za gotovo se še ne ve, toda novice krožijo, nekaj bo že res.“ Kako čudno me je pogledal, ko sem se mu glasno zasmeljal, rekoč: „Beži no, Janez, če bi verjel vse,

kar govore, bi moral imeti vedno culo na rami!“

Minul je četrtek, minul petek, a komunistov še od nikoder. V soboto zjutraj pa je prišel naš prijatelj iz mandarinata in nam prinesel uradno obvestilo: Komunisti so lahko v nekaj urah tu, če nimajo kaj drugega v načrtu.

Malo sitno nama je bilo s tovarišem; oba tujca in novinca v misijonskem poklicu nisva vedela kaj početi. Poslala sva hitro po starejšega sobrata v osem ur oddaljeno gorsko vas. Midva pa sva med tem spravila na varno različne stvari. Mašno obleko in druge boljše predmete sva zložila v zaboje. Proti večeru pa sva zagrebla razne važne listine in nekaj srebrnih dolarjev. Z denarjem je križ na poti, te vedno znajo ustaviti roparji in ti vzeti vse. Predno sva se podala k počitku, sva sebe in našo misijonsko postajo izro-

čila v varstvo naši nebeški Mariji. Ker sva noč že itak prikrajšala, je bil počitek zelo sladak.

Drugi dan je bila nedelja. Kristjani so prihajali zelo zbežani, ne toliko radi sebe, ampak zaradi nas in so nas prosili, naj se za nekaj časa oddaljimo in skrijemo. Mirno smo opravili sv. mašo in potem takoj še večernice. Prihajali smo ravno iz cerkve, ko je prišel naš stari sobrat iz gorske vasi. Vedno vesel in šaljiv nas vpraša: „No, kje pa imate komuniste? Sem mislil, da so vas že poklali in vse požgali.“ Razložila sva mu ves položaj in videl je, da bo treba res nekaj ukreniti. Komaj se je nekoliko zmračilo, smo zakopali mašno vino in nekaj konserv. Drugi dan zjutraj so odnesli kristjani na svoje domove naše zaboje. Jaz sem pospravljal po sobi in gruntal, kam bi spravil knjige in perilo, ko pridrvi moj sluga, kričeč: „Hitro, hitro, ob devetih pridejo komunisti!“ Vprašal sem ga, kdo mu je to povedal, pa ni nič maral slišati. Pozneje mi je pripovedoval, da se je zelo bal, da mu bodo komunisti izrezali in požrli jetra in srce. — Ko sta tudi moja tovariša pospravila svoje stvari, smo zapustili s težkim srcem našo misijonsko postajo.

Ljudstvo po mestu je bilo čudno nemirno; le nosači so prav močno vpili in zahtevali izredno visoko plačo za svoj posel. Dolga, nepregledna množica se je pomikala po novozgrajeni cesti. Nosilnica za nosilnico, matere z malčki na hrbtu, staro in mlado, vse je hitelo ven iz mesta.

Čemu tak strah in tako razburjenje, bo mogoče kdo vprašal. Ali so komunisti res take zveri? Znana so njihova nečloveška početja, posebno v sosednji provinciji „Kvong Si“, kjer je gnezdo te gadje zalege. Ko sem bil še v Šiu Čovu, sem slišal na lastna ušesa neverjetne reči. Tam smo večkrat pogostili amerikanske patre lazariste in enkrat tudi 11 usmiljenk. Ti so nam pravili, da vesti o boljševiškem ljudožrstvu niso izmišljotine, ampak žalostna resnica. Ta zverinska početja niso storjena radi lakote, temveč iz maščevanja. Pri takih maščevalnih gostijah pojedо navadno srce.

Lin Čovu pa je pretila tudi druga nevarnost. Bati se je bilo, da se vrnejo tudi roparji, ki so že nekajkrat tu gospodarili,

Praznik Marije Pom.: belooblečeni otroci v procesiji

a bili končno od domačinov samih pregnani. Seveda, če bi se vrnili še ti in se spopadli z boljševiki, bi gotovo nastalo splošno klanje. Mi se nismo bali ne prvih ne drugih, vendar smo se morali ravnati po navodilu našega prevzvišenega gosпода škofa in se umakniti. Odkupnina je draga, življenje še dražje, zato tudi ne kaže izpostavljati se.

Kdor je količkaj slutil, da bodo z njim obračunali, se je raje umaknil. Gotovo se je tretjina vsega prebivalstva izselila. Dne 19. januarja dopoldne so zaprli mestna vrata, na obzidje pa so stopile straže majhne mestne posadke. Komunisti so dospeli proti večeru. Ker je zunaj mesta skoraj ravno toliko hiš kot v mestu, so se za enkrat zadovoljili z okolico. Zahtevali so ogromno množino riža, svinjetine in seveda tudi denarja. Upiral se jim ni nihče, saj tudi ne bi nič pomagalo. Ker je mestece majhno, so upali, da tudi oni za obzidjem ne bodo dolgo vztrajali. Preteklo je osem dni in nobeden se ni ganil, vrata vedno trdno zaprta. Zastonj so boljševiki skušali s silo preplezati obzidje, vedno so bili odbiti. Da bi lažje prišli do zaključka, so zahtevali od mesta kar štirideset tisoč dolarjev. Tudi to se jim ni posrečilo. Med tem pa se je zvedelo, da prihajajo vojaki iz sosednje pokrajine „Funan“. Ker komunisti niso posebno oboroženi, ker vedno potujejo, so se sklenili umakniti; toda za slovo so vpepelili nič manj kot 120 hiš. Ko smo iz našega skrivališča zagledali dim in požar v predmestju, smo zatrepetali v skrbi za našo misijonsko postajo, ki je tudi izven mestnega obzidja. Čakali smo, da se razjasni, da pohitimo na razvaline. Pa oh, veselo iznenadenje! Marija Pomočnica, ki smo v njeno varstvo

izročili vse, ko smo se od nje poslovili, nam je ohranila vse nedotaknjeno. Naše kapelice in majhne hišice ni branilo mestno obzidje, ampak Njena mogočna roka.

Dne 2. febr. smo se mirno vrnili. Že od daleč so nas pozdravljali naši kristjani in nas s solzami v očeh med vzklikanjem in petjem spremili do naše postojanke. Trajalo je dober teden, da smo zopet vse uredili. Življenje po mestu se je vračalo, ulice so postajale živahne, in končno so odprli tudi mestna vrata. Ker so videli, kako dobro služi mestno obzidje, so sezi-dali še dva nova obrambna stolpa popol-noma v srednjeveški obliki.

Tako se je torej tudi ta obisk boljše-viških tolpa za naš misijon srečno končal

po ljubeznivem varstvu Marije Pomočnice. Upamo, da nas bo tudi v bodoče varovala vseh nezdod. Če pa je božja volja, da nas obiščejo še hujše preizkušnje in nevarno-sti — Bog naj bo zahvaljen tudi za to. Saj misijonar ne pozna večje sreče, kakor žrtvovati se, povziti se v delu za zveliča-nje duš, pa trpeti in če treba tudi umreti za Boga in sveto vero. Toda, ali ne bi bila to prevelika čast in sreča za nas? Molite, da je postanemo kedaj vredni!

Preiskren misijonski pozdrav vsem mi-sijonskim prijateljem!

V Srcu Jezusovem vdani

Jožko Geder,
sal. misijonar

Bulaga

Naš misijonar iz Gornjega Luapula v Belgijskem Kongu g. Schillinger poroča o žalostnem dogodku v vasi Ina Kiluba.

Ta vasica je oddaljena 15 km od naše misijonske postaje v Kafubu. Lep je ta kraj. Prijazna vasica leži ob vznožju po-gorja Lukoro, kjer uspeva bujno tropično rastlinstvo z zastopniki živali vseh vrst. Posebno kač je tu veliko. Bister potok Muenda obkroža to prijazno naselbino in se z glasnim žuborenjem izliva v reko Manama.

V to vasico sem prišel na svojem misi-jonskem potovanju. Koliko lepih trenutkov sem doživel tu med črnimi bratci, ve ljubi Bog sam. Gotovo se je božje Srce posebno veselilo, ker je dnevno poslušalo razlago krščanskega nauka nad 120 katehumenov. Koliko vere in gorečnosti! Lahko rečem,

da se kaj takega ne najde zlepa, niti v katoliški Evropi. Nekega dne se je med krščanskim naukom nebo nenadoma pre-preglo z oblaki. Burja je z vso silovitostjo razsajala nad našo naselbino. Katehumeni so vztrepetali ob tem naravnem pojavu. Pa sem jih kmalu pomiril ter začel govo-riti o božji vsemogóčnosti, ki se tudi v naravi tako lepo kaže.

Lilo je kakor iz škafa. Strop naše ubo-žne kapeli je propuščal debele kaplje; vendar se ni nihče niti zganil.

Med gorečimi poslušalci je bil tudi se-demdesetletni starček, načelnik tega rodu. Leta so mu že upognila hrbet, a v duši je bil še poln življenja in mladosti. Na stolčku sredi mladcev je z vso pazljivo-stjo sledil krščanskemu nauku. Bil je pre-lep zgled mladim, živa pridiga vsej oko-lici v onih dneh.

Najbolj goreč poslušalec pa je bil mladenič Bulaga, fant, kakoršnih ni veliko. Vitek kot jelka, močan, poln nedolžne, ve-selje mladosti. Bil je apostol med rodnimi brati. Z besedo in zgle-dom jih je dan na dan vabil h krščanskemu nauku in molitvi.

Nekoč v juniju me je popro-sil za sveti krst, rekoč: „Dragi oče, nočem umreti v pogansfvu, želim postati kristjan, otrok bo-žji.“ Nisem tedaj ugodil nsegovi prošnji. Počakati sem hotel, da čista duša dozori v popolni lju-bezni. Ubogi Bulaga pač ni mogel tedaj slutiti, da je že tako blizu oni blaženi trenutek pre-

*Procesija na praznik M. P.:
Skauti iz Sai. Mladinskega doma na Kodeljevem*

rojenja v otroka božjega. Ni mislil, da bo deležen te milosti v tako nepričakovanih okoliščinah.

Bilo je pred praznikom vseh svetnikov. Bulaga se je odpravil v gozd z dvema tovarišema nabirat sadja. Dobro je vedel, da je le malo sadja v katangijskih gozdovih, pa šel je, da se poveseli s prijatelji v božji naravi. Sredi gozda najde drevo „Munfungo“, polno sladkih temnomodrih sadov. Domačini imenujejo to sadje evropske slive. Drevesu je izpodsekal korenine in treščilo je na zemljo v nemalo veselje prijateljev, ki sta nestrpno pričakovala sladkih sadov. Pa oh, groza! Bulaga je začutil v nogi bolečino. Sekira mu pade iz rok, dobri Bulaga bolestno zaječi in se zgardi onemogel na zemljo. „Kaj se je zgodilo?“ krikneta vsa preplašena mlada spremljevalca. Pritečeta k tovarišu in z grozo opazita, da ga je pičila zelo strupena kača. Strašne so posledice tega pika. Nesrečna žrtev na mah oslabi, vročina hitro narašča. Ud za udom odмира, dokler končno ne izdihne v najhujših bolečinah.

Nemudoma sta spremljevalca vsa obupana odhitela v vas naznanit žalostno novico. Vsa v solzah sta klicala: „Bulaga alva neuseka — Bulaga umira, ga je pičila kača!“ Kakor strela iz jasnega je padla med vaščane ta novica. Žalost je napolnila vsa srca. Vsi so ljubili dobrega mladeniča, vse je razveseljeval s svojo veselo naravo, vsem je bil ta pobožni in plemeniti mladenič v najlepši zgled. Vse je hitelo na kraj nesreče. Možje so vzeli s seboj sekire in drugo orodje, da bi rešili mlado življenje. Toda, vse zaman! Bulaga je bil še komaj živ. Lica so mu obledela, čelo je oblival mrtvaški znoj. Kača je globoko započila dolge zobe v nogo uboge žrtve. S težavo so kačo razsekali na kose in potegnili iz noge dolge zobe. Noga je otekala vedno bolj in bolj.

Bulaga je tiho in junaško prenašal trpljenje. Nobene pritožbe, tiha vdanost v voljo božjo je odsevala na bledem obrazu. Pa je zaprosil: „Bratje, pokličite katehista.“ Prišel je. Ob pogledu na ugašajočo mlado življenje se je bridko zjokal. Z njim je jokala množica.

Bulaga je spregovoril: „Oče misijonar nam je rekel, da je edino zveličavno sredstvo sv. krst. Čutim, da se mi je približala smrt. Daj torej brat, in me krsti, ker edina želja moje duše je, umreti kot kristjan. Nato je utihnil, zamislil se je in molil kesanje in druge molitve. Katehist mu je izbral krstno ime Jožef, ker je ta svetnik patron srečne smrti. Oblil je čelo umirajočega in obenem izgovarjal besede: „Jožef, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha...“ Ob tem prizoru so vaščani jokali kot otroci.

Bulaga pa je bil ves preroben; solze veselja so mu polzele po smrtno bledem licu. Znova je spregovoril: „Poslušajte me, bratje! Še nekaj trenutkov in bom umrl. Zdravstvuj zlato solnce, z Bogom ljuba vas domača, zdravstvuj te dragi bratje, ki ste mi ob tej poslednji uri izkazali toliko ljubezni...“ Še je hotel govoriti, pa beseda je zamrla na bledih ustnih. Vse je jokalo, blizu je bila ura ločitve.

Bulaga se je dvignil in spregovoril poslednjič: „Bratje moji, srečen sem, neizmerno srečen. Le eno vas prosim. Po moji smrti naj ne bo plesa ob ropotanju bobnov. Veste dobro, da oče misijonar tega noče, ker s tem žalimo Gospoda nebes...“ Nato se še obrne h katehistu in reče: „Ti, Kimbula, pozdravi očeta misijonarja ko pride jutri ob zori. Povej mu, da je Bulaga umrl kot kristjan z imenom Jožef.“

Komaj je spregovoril zadnje besede. Glava umirajočega je omahnila v naročje katehista; en trenutek je še premikal ustnice in šepetal molitve — še enkrat je odprl svoje umirajoče oči in njegova angelško čista duša je pohitela k svojemu Bogu...

Ko je na dan vernih duš zvonil mrtvaški zvon, so mi naznanili žalostno novico. Veliko bridkost čutim v srcu nad izgubo tega plemenitega mladeniča. Toda kljub temu hvalim Boga, ki si je utrgal v svoji neumljivosti previdnosti to najlepšo cvetko v naši naselbini. Prepričan sem, da bo zgled te mlade žrtve bodril njegove sorojake h krščanskemu življenju, našemu misijonu pa bo mogočen priprošnjik.

Sotrudniki, sotrudnice! Mogoče je v Vaši vasi ali okolici kak priden in pobožen deček ali mladenič, ki ima veselje, posvetiti se Bogu v sal. družbi ali v misijonih. Svetujte mu, naj se čimprej oglasi v bližnjem sal. zavodu ali pa na Rakovniku. S tem boste vršili veliko apostolsko delo!

„Ko sem vam nudi prilika storiti kaj dobrega, ne recite, to ni moja stvar, se nočem vmešavati; to je Kajnov odgovor, ki je bil tako pederzen, da je odgovoril Bogu: Sem li jaz varuh svojega brata? Vsak je dolžan pomagati svojemu bližnjemu, da se reši pogubljenja.“

Bl. Janez Bosko.

Koliko stane?

KOLIKO STANE? Nekemu mlademu angleškemu kemiku je prišlo na misel, da bi izračunal vrednost telesa normalno razvitega človeka, če bi ga razkrojil na njegove sestavne dele in te uporabil za izdelovanje raznih predmetov. S kemično analizo je ugotovil, da je človeško telo sestavljeno iz maščobe, železa, sladkorja, fosforja, magnezija, sode in žvepla.

Količina maščobe bi zadoščala za izdelavo sedem majhnih kosov mila. Iz železa bi naredil srednje velik žebelj. Iz fosforja bi se dalo narediti 2000 vžgalic. S sladkorjem bi osladili skodelico kave. Magnezij bi zadostoval za izdelavo ene fotogra-

nega človeka je odsvit Stvarnika in ni zapadla uničenju; ob stvaritvi je zadobila neumrljivost. Po tej večnostni oznaki je zadobil človek najvišjo vrednost.

Koliko je vredna duša? Svetniki pravijo, da je njena vrednost neizmerna in splačalo bi se, da jo odkupimo z najdražjimi biseri tega sveta. — Da je ne izgubimo, moramo biti pripravljeni žrtvovati tudi življenje — govore mučenci. — Zaradi zveličanja duš je treba zapustiti tudi domovino in iti v tuje kraje — pravijo misijonarji. — Da bi odrešil duše, sem umrl na križu — pravi Kristus.

Iz teh stavkov spoznamo, koliko je

Narodne noše, ki so se udeležile procesije Marije Pom.

fije. Količina sode in žvepla pa je neznatna.

Ako vse natančno preračunamo, doženemo, da je človeško telo vredno nekaj malega nad 100 dinarjev.

Zares majhna vrednost, kajne? K sreči pa je v človeku še druga prvina, najdražja izmed vseh prvin na svetu, to je neumrljiva duša. Po tej prvini dobi človek pravo vrednost in pomen v stvarstvu. Milijoni in milijarde teles so že razpadle, spomin na nje je izginil; edino duše niso razpadle, niso izginile v nič. Duša sleher-

vredna duša. Bog jo je ustvaril, Bog jo je odrešil; oživlja in posvečuje jo s svojo milostjo. Bog sam jo krmi s svojim Tele-som in s svojo Krvjo, njen namen je Bog.

O neizmerna vrednost človeške duše!

Vrednost telesa — nekaj dinarjev, vrednost duše — Bog! O velika resnica!

Bomo li vpričlo tega dejstva še malomarni pri reševanju duš? Ali ne bomo nič storili za misijone? Bomo li dovolili, da bi milijoni neumrjočih duš nikdar ne spoznali Njega, ki je Luč sveta? da bi nikdar ne ljubili Boga?

„Če bi se kdo umil samo enkrat na leto, — kako grd in zoprn bi bil njegov obraz; če bi si kdo le enkrat ali dvakrat na leto spremenil in osnažil obleko, kako gnusen bi pač bil. Nič drugače se ne godi z dušo, ki le redkokdaj gre k sv. spovedi.“

B1. Janez Bosko.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Iz naših zavodov

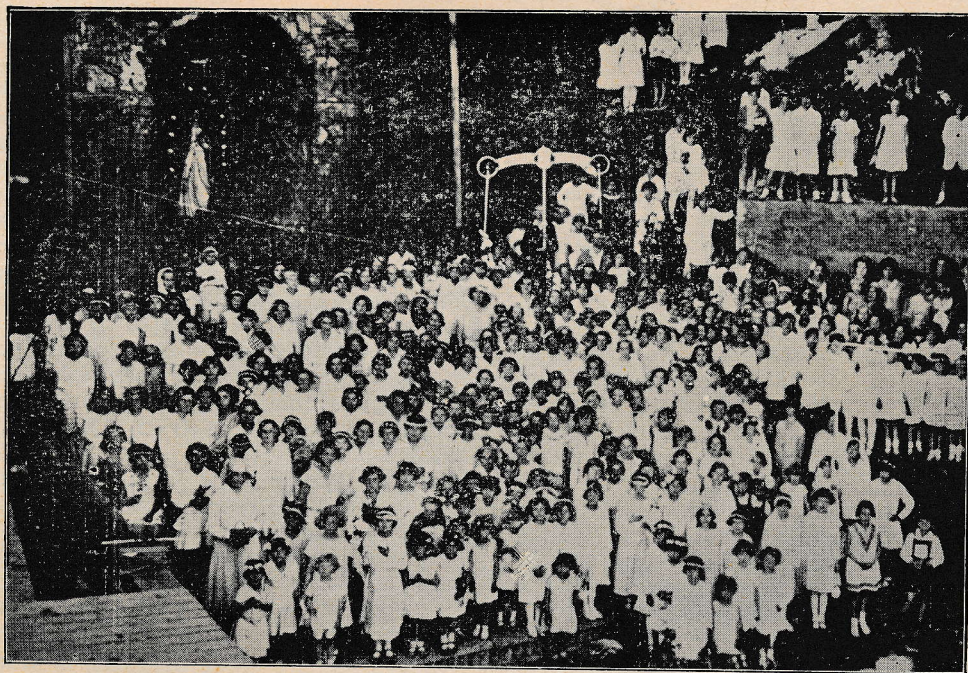
PRAZNIK MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU. Praznik Marije Pomočnice kristjanov, ki se je obhajal na binkoštni ponedeljek v salezijanski cerkvi na Rakovniku, je znova pokazal, da se razvija Rakovnik polagoma v vseslovensko središče Marijine slave. Ze

na binkoštno nedeljo so prihajale na prijazni rakovniški holmec dolge procesije ljudi od vseh strani Slovenije. Tako se je do večera nabralo na Rakovniku več tisoč romarjev, ki so ob sedmih zasedli oba hribčka in dvorišče pred lurško kapelico; tu se je vršila enourna prireditev v

proslavo Marije Pomočnice, nato pa se je začela odtod pomikati očarljiva rimska procesija mimo svetišča proti Dolenjski cesti.

Zares krasen prizor! Od vseh strani se zlivajo romarji s prižganimi svečami v dolgo svetlo reko, ki se lije počasi s hribčka nizdol. Pročelje in stolpi Marijine cerkve žare v številnih belih in rdečih žarnicah, zavod pa razsvetljujejo stotine raznobarnih lampijončkov.

Po končani procesiji je bil v svetišču pozdravni govor in slovesni blagoslov. Nato pa so se začeli odigravati tisti ginljivi prizori, ki pričajo o globoki vernosti slovenskega ljudstva. Ljudje hodijo vso

Belooblečeni otroci po procesiji Marije Pom.

Prapor fantovskega krožka iz Sal. Mladinskega doma na Kodeljevem

noč po kolenih okoli Marijinega oltarja, neprestano se oblegajo spovednice, od treh naprej se skoro brez prenehanja deli sveto obhajilo, sv. maše se darujejo v cerkvi, v kripti pod njo in zunaj na dvorišču.

Drugi dan dopoldne se je točno ob pol devetih pripeljal prevzvišeni gospod škof dr. Gregorij Rožman, ki je blagovolil s svojo navzočnostjo povzdigniti tudi letošnjo slovesnost. Zato je imel sam slavnostni nagovor na poslušalce. V preprostih, a krepkih besedah je Prevzvišeni pokazal Marijo kot vzor v dnevih preizkušenj, ki jih morajo prestajati posamezniki in celi narodi, ter povdaril pomen mladinske vzgoje. Z mladino k Materi! Nato je Prevzvišeni ob asistenci g. stolnega župnika dr. Klinarja in čč. gg. kanonikov Volca in Stroja opravil pontifikalno sv. mašo, ki jo je dovršeno spremljal krepek zbor, pomnožen z vojaškim orkestrom.

Zaključek in krona vse slavnosti pa je bila

popoldanska procesija. Prostor

okoli svetišča in bližnje ulice so popoldne napolnile nepregledne množice ljudi — cenijo jih na 15.000. Največ je bilo seveda Ljubljancev iz rakovniške okolice in iz oddaljenih Most, ki so tudi to pot pokazale, kako so naklonjene salezijancem in njihovu delu. Po slavnostnem nagovoru v cerkvi, ki ga je imel preč. g. dr. Ciril Potočnik, — istočasno je bila na dvorišču druga pridiga za občinstvo, ki ni moglo v prenapolnjeno cerkev — se je začela pomikati iz svetišča dolga procesija. Najinljivejši je bil pogled na stotine belooblečenih otrok, na Marijin vrtec iz Križank z zastavico pa na strumno korakajočo četo skavtov iz Mladinskega doma na Kodeljevem ter na dolgo vrsto gojencev in oratorijancev z Rakovnika in s Kodeljevega s praporom na čelu. Sledila je še daljša vrsta Marijinih družb s številnimi zastavami, godba salezijanskih gojencev in pevski zbor.

Skoro pol ure so se pomikale te vrste iz svetišča; šele nato se je pojavila duhovščina s prevzvišenim g. škofom dr.

Rožmanom, za njo pa kip Marije Pomočnice, ves v cvetju in zelenju. Kot spremstvo je korakalo ob njem osem živobarvno oblečenih malih gardistov, za njim pa so stopala belooblečena dekleta. — Tem je sledilo 87 narodnih noš, ki so dajale procesiji pristno slovenski značaj. Končno moramo omeniti še organizacijo gospá od Sv. Jožefa in ogromno število občinsiva.

Poldrugo uro se je vila nepregledna procesija po bližnjih cestah nazaj na Rakovnik. Po povratku je Prevzviseeni podelil na dvorišču vsem udeležencem blagoslov z Najsvetejšim, nakar so se začeli ljudje razhajati s poživiljeno ljubeznijo do Marije Pomočnice in z okrepljenim verskim prepričanjem.

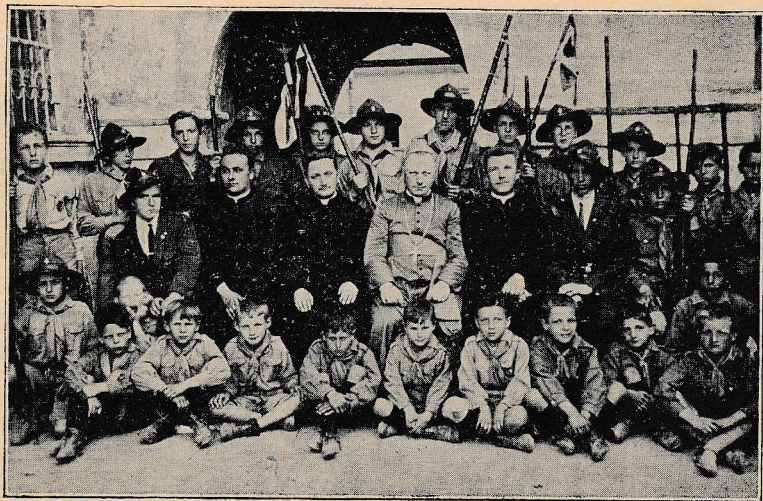
SALEZIJANSKI MLADINSKI DOM na Kodeljevem v Ljubljani. Letos se še nismo prav nič oglasili v Vestniku. V zadnjem času pa se nam je nabralo toliko novic in smo doživeli toliko znamenitih dogodkov, da nikakor ne moremo več molčati. Začnimo svoje kratko poročilo z zunanjo-stjo Mlad. doma. V tem letu se je naš dom vsestransko razvil in zlepšal. Kapelico so poslikali po načrtih mojstra Imperla; pred kratkim pa je dobila naša kapelica tudi kip bl. Janeza Boska, krasno delo akad. kiparja Tineta Kosa. Kip je bil slovesno blagoslovljen in ustoličen na binkoštno nedeljo.

Toda tudi ostali deli našega doma so dobili povsem novo lice. Preslikale in opremile so se krožkarske društvene sobe, sejna dvorana in druge sobe, v katerih najdejo tudi starejši gospodje oddih in razvedrilo po težkem dnevnem delu. Vse

to so izvršili po večini domači fantje sami.

Toda veliko bolj kot zunanje lepšanje Mlad. doma je omembe vredno izredno živahno življenje, ki se razvija med njegovimi zidovi in na dvorišču. Najlepše se razvija fantovski krožek, ki združuje v sebi sinove vseh stanov. Tu sodelujejo v bratski slogi za uresničenje istih idealov vsi, brez razlike stanu, bodisi da so delavci ali obrtniki, dijaki, rokodelci ali akademiki, vsi so enako vredni, vsi tvorijo nekako eno samo družino. To zavest, da smo si pred Bogom vsi bratje, vsi enakovredni, si pa utrjujemo z mesečno vajo srečne smrti in mesečnim in tudi bolj pogostnim sv. obhajilom. V duhu krščanskega bratstva in krščanske enakovrednosti pa se še posebno utrjujemo pri tedenskih fantovskih sestankih. Trdno smo odločeni, ta edino prava krščanska načela uveljaviti kedaj tudi v življenju.

Izredno lep dan je bil za nas 10. maj, ko je ves Mladinski dom napravil običajno letno romanje k Mariji Pomočnici na Rakovniku. Tu nas je sprejela s toplo ljubeznijo mladina sal. oratorija na Rakovniku. Nato smo imeli vsi skupaj sveto mašo. Lepo je bilo videti prostrano Marijino svetišče polno mladine, a najlepše je bilo, ko so se te množice fantov in mladeničev vsipale proti obhajilni mizi, da sprejmejo v ljubeče srce Onega, ki razveseljuje njihovo mladost. — Po sv. maši je bil v okusno okrašeni dvorani skupen sestanek obeh fantovskih krožkov, z Rakovnika in s Kodeljevega. Stotine navdušenih mladeničev je nagovoril naj-

Prevzv. g. škof dr. Rožman med skavti

prej vlč. dr. Volčič, ravnatelj zavoda na Rakovniku. Izrazil je svoje veselje in želel, naj bi ta sestanek, ki družijo don Boskovo mladino obeh salezijanskih mladinskih domov v isti ideji, te vezi medsebojnega sodelovanja in ljubezni še utrdil in vse navdušil za neustrašeno katoliško udejstvovanje. Nato je govoril in podal poročilo predsednik fantovskega krožka na Rakovniku Doberšek, za njim pa je govoril tajnik fantovskega krožka s Kodeljevega, akademik Tršinar. Zavest, da nas je veliko in da so naši ideali res vredni vsega fantovskega mladostnega navduše-

novega prapora. Ob tej priliki je imel slavnostni govor pisatelj F. S. Finžgar. Njegove krasne, navdušene besede so vsi navzoči pazno poslušali in se zanje oddolžili govorniku z burnim ploskanjem. Praporu sta botrovala ga. Mila in g. Milan dr. Perko. V imenu Prosvetne zveze v Ljubljani je pozdravil zastavo g. prof. dr. Karel Capuder. Med drugimi udeleženci te proslave so bili ga. baronica Codelli, polkovnik dr. Matej Justin, g. dr. Volčič, ravnatelj z Rakovnika, g. dr. Knific, bivši ravnatelj Mlad. doma, podpolkovnik dr. Debeljak, g. Meze, bivši urednik Sal. vest-

Mladina Sal. Mladinskega doma na Kodeljevem med rakovniškimi oratorijanci ob priliki skupnega sestanka

nja — to je bil sad tega skupnega sestanka, ki, želimo, naj bi se večkrat ponovil.

Višek letošnjih slovesnosti pa je bila blagoslovitev novega prapora fantovskega krožka v nedeljo 17. maja. Na ta prapor so naši fantje še posebno zato lahko ponosni, ker so ga sami plačali, sami zanj agitirali in sami zbirali prispevke. Izdelal ga je g. Hafner (tvrška Ecclesia) v Ljubljani po načrtu inž. Pengova. Slovesnost blagoslovitve tega prapora smo združili s proslavo znamenite delavske okrožnice Leona XIII. „Rerum novarum.“ Blagoslovitev je izvršil vlč. g. stolni župnik, arhidijakon Dr. Tomaž Klinar, ki je imel nato krasen govor. Po sv. maši se je vršila nato v gledališki dvorani slovesnost razvitja

in svoječasn ravnatelj Mladinskega doma.

Prevzvišeni g. knezoškof Dr. Gregorij Rožman pa so poslali s svojega birmovanja v Starem trgu pri Rakeku tole brzojavko: „Božji blagoslov praporu pogumnega katoliškega fantovstva!“ Ta brzojavka je bila sprejeta z nepopisnim navdušenjem in dolgotrajnim vzklikanjem ljubljenu nadpastirju.

Da smo se udeležili na binkoštni ponedeljek z našim novim praporom praznika Marije Pomočnice na Rakovniku, se razume samo ob sebi. Ob tej priliki so se naši skauti fotografirali s prevzvišenim g. škofom. Mi, ki nismo skauti, smo jim

kar zavidali to veliko srečo in čast. Toda kmalu smo se utolažili, saj vemo, da imajo naš ljubljani g. škof vse fante zelo zelo radi.

H koncu naj še to omenim: kdor bi rad vedel, kako izgleda naš novi prapor, naj pogleda njegovo sliko v Vestniku. Pa še to: cerkev sv. Male Terezike bomo zidali na Kodeljevem. Rekel sem nalašč, bomo zidali, ker hočemo tudi mi sodelovati z vami, sotrudniki in sotrudnice, in z vsemi prijatelji, ki nam bodo zidali našo cerkev.

Zaključujem svoje poročilo. Oprostite, če sem bil predolg, bom pa zato še drugič kaj povedal.

LEPA SMRT PRVE SLOVENSKE ČLANICE DRUŽBE HČERA MARIJE POMOČNICE. Dne 25. aprila t. l. je umrla v materni hiši Hčera Marije Pomočnice v Nizzi prva slovenska redovnica, Hčerka Marije Pomočnice. Takole piše njena slovenska sosestra: „Zapustila nas je naša ljubljena Sestra Frančiška Rustja. Bila je izmed prvih slovenskih mladenk, ki se je odločila zapustiti drago domovino ter slediti božjemu glasu, ki jo je klical, naj se posveti popolnoma službi božji v redovnem stanu. Njej so sledile in še sledijo

mnoge druge slovenske mladenke. Sestra Frančiška je bila vzorna redovnica, v zgled vsem sestram, ki so živele v njeni bližini. Posebno se je odlikovala v požrtvovalni ljubezni in zatajevanju same sebe. Nikdar ni mislila nase, vse za druge. Bila je pokorna v vsaki najmanjši reči; nele da je izpolnjevala vestno ukaze svojih predstojnic, ampak trudila se je, ustreči vsaki njihovi želji.

Bolehala je leto dni. Mnogo je trpela, posebno v zadnjih dneh. Toda iz njenih ust ni bilo slišati niti besedice nevolje in nepotrpežljivosti; na njenem obrazu je plaval rajski mir in ljubezniv nasmeh, kot da bi se počutila najbolje. Veselila se je nebes in hrepenela po združitvi z Bogom. V zadnjih trenutkih smo ji priporočale v molitev sebe, naše drage v domovini in vso ljubo Slovenijo. Zelo je častila Marijo Pomočnico in bl. Jan. Boska; in ljubi Bog jo je poklical k sebi ravno na dan pred don Boskovim praznikom.

Umrla je kot svetnica, to je prepričanje nas vseh. Junaške čednosti naše ljube sestre Frančiške nam bodo vedno v vzpodbudo in zgled, njena molitev pri Bogu pa naj nam izprosi milost vztrajnosti in zvestobe do konca.

DELAVCEV ZA GOSPODOV VINOGRAD!

POŠLJITE NAM IZUČENIH OBRTNIKOV, POMOČNIKOV, ALI S' CER KREPOSTNIH MLADENICEV, KI SO DOVRŠILI OSNOVNO ŠOLO, SO ZDRAVI IN IMAJO VESELJE POSVETITI SE BOGU V SALEZ. DRUŽBI ALI KOT SOBRATJE LAJIKI ITI V MISIJONE. SPREJEMAJO JIH VSI ZAVODI, PREDVSEM RAKOVNIK. PO ENEM LETU PREIZKUŠNJE MOREJO ITI ŽE V NOVICIJAT.

Molimo, delajmo, žrtvujmo

„Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.“ Tako toži in prosi božji Zveličar tudi v današnjih dneh. Molimo torej pogostokrat, naj Bog pomnoži število svojih služabnikov, da se z njih pomočjo ohrani med nami kraljestvo Jezusa Kristusa in razširi do konca sveta. Molimo za dobre, goreče, svete duhovnike in misijonarje.

Delajmo za poklice. Kako pa? Najprej z lepim krščanskim življenjem. V tisti župniji, kjer je pravo versko življenje, je tudi največ duhovskih in misijonskih poklicev. V tisti hiši, kjer vlada strah božji, se bo tudi kaj kmalu zaslišal božji klic. — Delajmo za poklice tudi s tem, da negujemo klic božjega zvanja v mladih sreih, da jih varujemo pohujšanja. „Med bogoljubnimi deli najbolj bogoljubno je, sodelovati za blagor neumrljivih duš,“ pravi

sv. Dionizij; kako bogoljubno delo je šele to, če se trudimo za vzgojo duhovnika ali misijonarja, ki bo rešil toliko duš!

Ne bojmo se žrtev, ko gre za poklice! Tudi dandanes Bog kliče, neprehoma kliče. Ali so tudi med slovenskimi starši že taki, ki jim je ta klic neljub? Ki bi rajši videli, da jim Bog otroka vzame s sveta? Ne, to bi bilo preveč kruto. So pa morda taki, ki bi želeli, da si otrok zbere drug poklic radi ugodnosti in časnih koristi. — Spoštujmo božji klic; ne mešetarimo z Bogom! Bog kliče, to nam naj zadostuje. S tem izkazuje naši hiši največjo čast, s tem povišuje našega otroka v plemstvo svečenikov in služabnikov božjih.

O blaženi Janez Bosko, uči nas visoko ceniti vrednost neumrljivih duš, podpiraj nas s svojo priprošnjo, da bomo po tvojem zgledu z molitvijo, delom in žrtvami pospeševali njihovo zveličanje!

Nekega dne v l. 1891. stopi mati bl. Janeza Boska v sinovo sobo utrujena in nejevoljna radi lahkomiselnih dečkov v Oratoriju, ki so ji povzročili več kot enkrat ne malo škode. „Poslušaj me,“ mu pravi. — „Vidiš, da mi ni mogoče dobro voditi hišnega gospodinjstva. Tvoji dečki mi napravijo vsak dan kako novo neumnost. Tu mi vržejo na tla snažno perilo, ki se suši na solnce, tam mi poteptajo vrt in vso zelenjavo. Ne brigajo se za svojo obleko, in strgajo jo tako, da je ni mogoče več zašiti. Zgubljajo kravate, nogavice, ali skrivajo srajce in hlače, da jih ni mogoče najti. Za svoje muhaste zabave odnašajo orodje iz kuhinje, da ga moram po pol dneva iskati. Na kratko: izgubljam glavo sredi takega nereda. Mnogo mirnejša sem bila, ko sem hodila po domačem hlevu brez nevolje in skrbi. Skoro, skoro bi se vrnila v našo hišico v Becki, da v miru preživim kratke dni, ki me še čakajo.“

Don Bosko pogleda ganjen svojo mater in brez besede pokaže na križ, ki je visel na steni. Marjeta gleda, njene oči se napolnijo s solzami. „Prav imaš, prav imaš“ — vzdikne — in se takoj vrne k svojim opravilom. Od tega trenutka ji ni več prišla na ustnice beseda nezadovoljnosti.

Don Bosko pristavlja: V težavah, ki nam jih lahko prizadenejo ljudje in stvari, v trenutkih užaljenosti in duševne zdvojenosti, pri nehvaležnem pouku in težavnem delu, ob kakršnemkoli nasprotstvu ali preobčutljivosti lastnega značaja, zlasti pa pri neprestanem boju s strastmi, ko se nam upira lastna narava: takrat obrnimo tudi mi z vero pogled na Križanega in trpimo voljno za onega Boga, ki je umrl iz ljubezni do nas.“

Vem, dragi bivši, da je tudi Vam življenje večkrat trdo, pa storite po nasvetu našega blaženega očeta. Vse se lahko spremeni že jutri in potem bo mnogo lepše sijalo solnce zadovoljstva kot pred nevihto.

Upam, da so letos vsi bivši gojenci proslavili mesec Materine ljubezni, Marijin maj. Tudi na Rakovniku je Marijin praznik 25. maja vzbudil v vseh gorečih častilcih Marijinih najlepše dušno razpoloženje. Le eno smo opazili, kar je zagrenilo naše veselje: veliko bivših gojencev je pri procesiji manjkalo. Res, da so bili nekateri, ki so vedno požrtvovalni, a mnogo jih je manjkalo. In vendar so pra-

zniki v don Boskovih zavodih tudi prazniki vseh bivših gojencev.

Vsestransko se opaža silna potreba prerojenja človeške družbe v pravem krščanskem duhu. Bivši gojenci pri svojih obrtih in drugih stanovskih dolžnostih gotovo zelo čutijo veliko razliko med nekdanjo vzgojo v sal. zavodih in posvetno razbrzdanostjo in pokvarjenostjo. A naj se zavedajo, da ne more človeka zadovoljiti nobena strast, ki se ji vda; nobeno grešno zadoščenje ne more napolniti po sreči hrepenečega srca.

Pridne, za delo vnete roke, plemenito srce v občevanju z bližnjim, izpolnjevanje zapovedi: to nam bodi vir blagostanja in miru.

Voditelj.

Misli . . .

Spoštuj samega sebe. Ne pozabi, da si otrok božji in Kristusov prijatelj. Vsemu nizkotnemu, neznačajnemu se izogni. Misel na sveti in visoki cilj, za katerega si namenjen od Boga, ti pomaga, da samega sebe v grehih ne ponižaš.

Skušaj samega sebe spoznati. Ne bodi slep za lastne napake in slabosti. Ne imej se za boljšega kakor si. Napuh je velik lažnik. V resnici si to, kar si v božjih očeh in nič več...

Svobode svoje ne prodajaj. Svoboden je, kdor Bogu služi; saj je za to ustvarjen. List zeleni, dokler se veje drži; riba je svobodna, dokler je v vodi. List od veje odtrgan, je vetru predan, ki ga žene kamor hoče; riba na suhem se ne more gibati, vsak jo lahko zgrabi. Tako je človek suženj strasti in greha, če se trdno Boga ne drži. Le v Bogu se svobodno razvijaš.

Ostani neodvisen. Ne posnemaj drugih, kadar nimajo prav. Da toliko mladih ljudi hodi po slabih potih, te ne sme motiti, da bi še ti hodil za njimi. Bodi sam svoj! Stori vedno, kar veš, da je dolžnost pred Bogom in ne glej na ljudi. Nespametno je, zaradi posmeha grešnikov, opustiti svoje najsvetejše dolžnosti.

Stori, kar je prav, ne boj se nikogar. Iz strahu pred ljudmi, češ, kaj bodo rekli, ničesar ne stori, ničesar ne opuščaj. Strah božji in ljubezen božja bodita edina nagiba vsega tvojega dejanja in nehanja. Kaj bo o tebi sodil Bog, na to glej. Kaj sodijo hudobni ljudje, za to se ne zmeni.

(Iz: „Misli in molitve za fante“ zbral dr. Gregor Rožman, škof).

MILOSTI MARIJE POMOČNICE

GINLJIVI PRIZORI.

„Med najbolj ginljive prizore, ki jih srečam v življenju — tako je pripovedoval neki gospod — je prizor, ki se nudi v vaši cerkvi, ko na praznik Marije Pom. kr. po dovršeni popoldanski slavnosti prinese Marijo v cerkev in jo postavijo v prezbitarij. Ljudstvo se zbira in gnete krog Marijinega kipā, stoječi na s cvetjem obdani nosilnici in jo gleda z očmi in srcem. Marsikako oko je solzno od ginjenja in ljubezni. S čudovito pobožnostjo trga cvetke, ki krase nosilnico, in jih spravlja kakor svetniške relikvije. Potrgajo vse, celo zelenje. Marijin kip ostane gol, kakor da ni bilo nobene cvetke, nobenega zelenja: vse odneso s seboj za spomin. In tisti prizori, ki tako ljubeče poljubljajo Marijo in se je dotikajo in božajo, kakor najbolj ljubeče bitje. Pa tisti otročiči, ki jih matere dvigajo v zrak, da poljubljajo Marijo in se je dotikajo z nedolžnimi ročicami in jo objemajo. Tako ginljivih prizorov ne vidim nikjer in ko jih gledam, mi ginjenje stresa srce in sili k molitvi...“

Tako je pripovedoval gospod. Govoril je resnico. Prizori so, ki jih je videti redko, prizori, ki izvablajo ginjenje. Kakor ta gospod, tako jih je govorilo že toliko. Kaj čudnega tedaj, če si je Marija Pomočnica na Rakovniku pritegnila že toliko sre, če se toliko duš zaupno obrača do nje in ji pošilja prošnje in prejema darove. Vera, zaupanje, ljubezen trgajo milosti iz njenih rok, zato je svetišče Marije Pom. kr. na Rakovniku postalo veliko zatočišče Marijinih častilcev in bogat studenec Marijinih milosti.

* * *

Iz premnogih zahvalnih pisem posnema sledeče točke:

„Meseca januarja 1930. je nevarno zbolela moja žena. Človeška pomoč je odpovedala. Z gorečo prošnjo smo se obrnili do Marije Pomočnice kristjanov in oblju-

bili, če ozdravi, dar za njeno svetišče na Rakovniku. Zdravje se je kmalu vrnilo in izpolnim storjeno obljubo. — *Justin Anton, Črni vrh.*“ — — „Šivanka se mi je zalomila v kolenu. Obljubila sem Mariji Pom. kr. dar, če mi ne bo treba iti na operacijo. Šivanko sem srečno izdrla. Prinašam zahvalni dar Din 100. — *Žnidarčič Matilda, Škovec.*“ — — „Da izpolnim obljubo, se javno zahvalim Mariji Pom. kr. in blaženemu Janezu Bosku za ozdravljenje hude angine brez zdravniške pomoči. Pošiljam mali dar za svetišče. — *Rihter Antonija, Sromlje.*“ — — „Prosim, priobčite v Vestniku zahvalo Mariji Pom. za rešitev iz težke bolezni. Mati sem 12 otrok in sem bila radi krvavenja na robu groba. Vem, da sem ozdravela le po Marijini priprošnji radi mojih 12 otročičev. Prilagam 30 Din za svetišče — *Kopač Marija, Ljubljana.*“ — — „Po položnici sem poslala 25 Din v zahvalo Mariji P. kr. za ozdravljenje. Nad dve leti me je mučil revmatizem v glavi. Včasih mi je bilo kar obupati. Pred par meseci sem dobila v roke Salezijanski vestnik in ko sem ga čitala, sem se polna zaupanja obrnila k Pomočnici kristjanov in obljubila dar, če ozdravim. Marija ni zavrgla mojih prošenj, zato danes izpolnim obljubo. — *Marija Sušter, Radeče.*“ — — „Opravil sem devetdnevnic na čast Mariji Pom. kristjanov, da ne bi bilo treba iti na operacijo. Marija me je nevrednega uslišala. Ozdravel sem brez operacije. Objavite zahvalo v Vestniku. — *T. Ciril, Loka.*“ — — „Najiskreneje se zahvaljujem Mariji Pom. kr. za izkazano milost. Imela sem silne bolečine v glavi, da vso noč nisem zatisnila očesa. V teh bolečinah sem se obrnila do Marije Pom. kr. s prošnjo in obljubo, da bom dala v Salez. vestnik zahvalo in darovala majhen dar za svetišče, ako bolečine prenehajo. V tem trenutku mi je odleglo. Tisočera hvala ne-

beški Materi — Z. M. — — „Mati so mi zelo nevarno zboleli. Nisem več vedel, kaj naj še storim, da bi se jim obrnilo na bolje. Tedaj sem se zaobljubil presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici na Rakovniku in bl. Janezu Bosku in obljubil dar 100 Din za Marijino svetišče, ako mi mati ozdravijo. In, hvala Bogu, mati so mi ozdraveli! Zato izpolnujem obljubo in se priporočam v molitev tudi za nadaljno zdravje naše rodbine — *Tomaž Ritonja, Sv. Tomaž pri Ormožu.*“ — — „Prisrčno se zahvaljujem ljubemu Bogu za zdravje, ki mi ga je podelil na priprošnje čudodelne Marije Pomočnice na Rakovniku, sv. Terezije Deteta Jezusa in bl. Jan. Boska. Ze leto dni sem nevarno bolehal; toda nisem nehala moliti in Bog me je uslišal, zdaj mi je že veliko bolje. V zahvalo pošiljam 300 Din. Sto dinarjev za cerkev Marije Pomočnice, sto Din za misijone, in sto Din pa za Vestnik in za devetdnevnic. — Kdor je v potrebi, naj se zateče k Mariji Pomočnici na Rakovniku in ne bo osramočen! — *J. H., Planina.*“ — — „Pošiljam Mariji Pomočnici 50 Din in prosim, da bi se brala ena sv. maša za pomoč sestri pri težki operaciji. Obenem se javno zahvaljujem ljubi Mariji Pomočnici za večkratno pomoč — *Marija Pišec, Sv. Jurij ob Ščavnici.*“

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalni dar: Hebar Matija za ozdravljenje; — Cvelbar Ivanka (Blanca) za ozdravljenje otroka; — Rihar F. (Polhovgradec) za ozdravljenje; — Iglič K. (Dolsko) za uslišano molitev; — Ambrož M. (Dravograd) za uslišanje prošnje; — Koren Janko (Polhovgradec) za ozdravljenje božjasti. Po opravljeni devetdnevnic Marije Pom. kr. že štiri leta nima napadov; — Dimić Marija (Ljubljana) za ozdravljenje; — I. T. (Podgora) za uslišano prošnjo; — M. S. (Kamenščak) za zdravje; — Kemperle Marjeta (Mengeš) za uslišanje; — Repanšek Marija (Homec) za večkratno pomoč; — T. A. (Pevna) za pomoč v veliki stiski, iz katere se je zdelo, da ni rešitve; — Č. I. (Zavogle) za ozdravljenje bolne noge; — Germek Marija (Ljubljana) za ozdravljenje; — C. M. (Stična) za uslišanje prošnje; — Lebar A. (Ljub-

ljana) za ozdravljenje v težki notranji bolezni; — J. Z. Vodice) za ozdravljenje; — A. V. (Misače) za vrnitev zdravja po težki bolezni; — F. M. za srečno prestano operacijo; — P. A. (Dobrova) Avgustu Czartoryskemu za takojšnjo uslišanje v važni zadevi; — A. R. (Ljubljana) za zadobljeno zdravje; — Kokalj Alojzij (Vadiče) za uslišano prošnjo; — Kokot Marija (Turski vrh) za rešitev v neki težki zadevi, za zboljšanje hudih bolečin v glavi in za ozdravljenje na smrt bolnega bratovega otroka; — J. M. za pomoč v važni zadevi; — Marijina družbenka (Poljane) za posebno milost; — M. Š. (Železniki) za uslišano prošnjo; — Bobek Helena (Planina) za pomoč v hudih zadevah; — I. P. (Prihova) za milostno uslišanje v več dušnih in telesnih potrebah; — Škraber Peter za srečno prestano operacijo; — M. Z. (Smlednik) za posebno dobroto.

SLOVSTVO

SVETI ANTON PADOVANSKI — čudodelnik. Molitvenik, priredil kanonik *Dr. Alojzij Stroj* 1929. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. V platno vezana z rdečo obrezo stane Din 24. —, platno zlata obreza Din 28. —, usnje zlata obreza Din 48. —, usnje bogato pozlačeno Din 52. —. Ob 700 letnici blažene smrti sv. Antona je prav in koristno, da se češčenje tega čudodelnika revnih, potrlih in zapuščenih po vsem katoliškem svetu nanovo poživlji. Ni ga svetnika, ki bi se mu v tolikih in tako raznovrstnih zadevah priporočali, kot je ravno sveti Anton Padovanski

Sv. oče Leon XIII. pravi v svojem pismu z dne 1. III. 1898.: Vsi katoličani imajo vzrok, da častijo posebno sv. Antona, ki po izredni božji milosti deli vsak dan kristjanom tako obilne dobrote. Sv. cerkev sama pa opominja vedno vsakega vernika, naj se zateče k njemu, kadar česa potrebuje. Vsem častilcem sv. Antona molitvenik toplo priporočamo. Poleg življenjepisa in trinajst torkov k sv. Antonu obsega molitvenik tudi 3 sv. maše, spovedne in obhajilne molitve, križev pot, 3 litanije in razne prošnje k sv. Antonu.

„Ti praviš: Sem poln slabosti in zato ne upam pogosto prejemati sv. obhajila.“
A Kristus odgovarja: „Zdravi ne potrebujejo zdravnika, ampak bolni.“

Bl. Janez Bosko.

Izdaja salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani.
Uredil dr. Tomaž Kelenc. — Odgovoren za salezijansko tiskarno dr. Josip Valjavec.

DROBNE NOVICE

DESET MILIJONOV KATOLIČANOV NA FILIPINIH! Znano je, da se otočje Filipini radi prekrasnih prirodnih čudes imenuje 'biser vzhoda.' Filipini v resnici zaslužijo to ime še iz drugega vzroka. Medtem ko šteje 450 milijonska Kitajska dva in pol milijona katoličanov in Japonska le 89 tisoč, dasi ima 60 milijonov prebivalcev, nas opozarja misijonska statistika na Filipine, ki imajo le 11 milijonov prebivalcev in je med temi 10 milijonov katoličanov. Zares biser Vzhoda!

KATOLIŠKO ŠOLSTVO NA KITAJSKEM. Število učencev in učenk je v minulem šolskem letu na vseh misijonskih srednjih šolah zelo narastlo. Isto je bilo opaziti tudi na kitajski katoliški univerzi.

Značilno je, da tudi najvišje državne oblasti priporočajo našo univerzo in sploh misijonske šole staršem in mladini. Mnogi katoliški zavodi, kakor kolegij sv. Ignacija v Cikawei, zavod šolskih sester za dekleta, zavod sv. Frančiška Ksaverija, kitajsko — francoska šola, ki jo vodijo očetje maristi in drugi zavodi so morali odkloniti mnogo prošenj, ker primanjkuje prostora.

Kitajski narod priznava potrebo vzorne moralne vzgoje za svojo deco. Ker te ni na domačih poganskih šolah, zato tak naval na katoliške zavode.

Kako spoštujejo absolvente katoliške univerze, najlepše dokazuje dejstvo, da je zveza zdravnikov v Šangaju izvolila za svojega predsednika dr. Song-Kuo-Pinga, bivšega učenca na tej katoliški visoki šoli.

BOMBAJSKI ČASOPIS poroča, da je nastalo v Indiji novo društvo z imenom 'Priatelji slona.' Namen tega društva je, skrbeti za to dragoceno žival, da je lovci ne iztrebijajo. Statistika pravi, da je letno pobitih nad 50 tisoč slonov, s čimer se dežela okoristi s kapitalom 125 milijonov dolarjev. Če bi pa slone pustili pri življenju in jih porabili za razna dela, bi se dežela okoristila z nad eno milijardo dolarjev.

Slon je namreč jako koristna žival. Človeku nadomešča konja in vola, ki bi tu radi podnebja ne vzdržala. Pa je tudi zelo pameten. Ponekod pomagajo sloni zidar-

jem ne le z donajanjem materijala, ampak tudi s skladanjem opeke. Radi te prirojene slonove spretnosti je društvo sklenilo, prirejati za slone posebne tečaje, da jih priuči raznim opravilom. Izkušnja namreč uči, da so se taki poskusi, posebno pri mladih slonih, prav dobro obnesli.

JAPONSKI KNEŽJI PAR PRI SVETEM OČETU. Pred kratkim je sprejel sv. oče v avdijenci japonski knežji par — kneza Hohuhito Takamatsu, brata japonskega cesarja, in njegovo ženo kneginjo Kikuko.

V POKRAJINI KANSU, na Kitajskem je v boljševiskem ozemlju izbruhnila vstaja. V 14. dneh so zažgali 50 vasi, pomorili nad 40 tisoč ljudi, med njimi tudi dva misijonarja. Enega kitajskega škofa pa so obesili.

MAJHEN NESPORAZUM. Med braziljanskimi divjaki je bilo. K misijonarju je prišel mož, da opravi sv. spoved. Misijonar sede h klečalniku in povabi moža, naj poklekne. Pa glej! Po nekaj nemirnih pogledih divjak smukne v misijonarjevo posteljo in se pokrije z odejo. — „Kaj vendar delaš?“ ga vpraša misijonar. — „Kaj delam? Spovedati se hočem,“ mu odvrne hladnokrvno in le malce pokuka izpod odeje. — „Vstani!“ mu zapove misijonar odločno. — „Oče moj, dovoli že vendar, da se izpovem.“ — Že je mislil misijonar, da se je revežu zmešalo in zato ga je s silo potegnil iz postelje. Tedaj so v očeh tega reveža zablestele solze. Zdaj je tudi misijonar zvedel za vzrok njegovega čudnega obnašanja. Ker je namreč večkrat videl, kako misijonar spoveduje bolnike v postelji, je mislil, da se drugače ne more spovedati, kakor da je v postelji. —

OBA STA IMELA PRAV. „Bobi,“ pravi misijonar malemu učencu, „odštej od šest tri.“ — „Ne znam, oče,“ odvrne deček. — „Kako je mogoče, da tega ne znaš? Pomisli, če imaš šest jabolk, pa hoče tovariš, da mu tri odstopiš, koliko ti jih še ostane?“ — „Šest“ odvrne Bobi. — „Nikakor ne, pazi! Če hoče tovariš tri jabolka...“ — „On lahko hoče, pa jaz mu jih ne dam!“ —

6. SEPTEMBER

SHOD

6. SEPTEMBER

Shod, ki se je navadno vršil 8. septembra. bo letos 6. septembra. — Prosili smo za polovično vožnjo. — Več o tem v prihodnji številki Vestnika, ki izide proti koncu avgusta.

K A M B I D A L I F A N T A ?

Za dijake srednjih šol

ima SALEZIJANSKI ZAVOD NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI o d d e l e k
z a g i m n a z i j e, ki nudi:

stanovanje v velikem zavodu v krasnem kraju v zavetju
svetišča Marije Pomočnice
pomoč pri učenju, brezplačne instrukcije
vzgojo v družinskem duhu, prepojenem z veselostjo in
pobožnostjo

dobro hrano in vse to za primeroma nizko ceno

Za obrtnike

ima SALEZIJANSKI ZAVOD NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI o d d e l e k
z a r o k o d e l c e, z notranjimi obrtnimi šolami za mizarje,
čevljarje in krojače s p r a v i c o j a v n o s t i

Tu dobi vajenec v štirih letih šolanja popolno strokovno
izobrazbo; poučuje se verouk, strokovno risanje, račun-
stvo, knjigovodstvo, obrtno spisje, tehnologija, zemljepis
in zgodovina, državljanski nauk, zdravoslovje itd.

Zmožnejši se poučujejo tudi v petju in godbi

Cena po dogovoru

PIŠITE TAKOJ PO POGOJE! — PRIPOROČITE DRUGIM!

N a s l o v: Vodstvo salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU v LJUBLJANI
Brzjavni naslov: Salezijanci Ljubljana Št. telefona 3272

SAL. ZAVOD V VERŽEJU sprejema edino dečke, ki žele postati duhovniki
ali misijonarji v salez. družbi ali zunaj

N a s l o v: Vodstvo MARIJANIŠČA v VERŽEJU, p. Križevci pri Ljutomeru

SAL. ZAVOD V MURSKI SOBOTI sprejema dijake iz Slovenske krajine in
iz drugih krajev pod zelo ugodnimi pogoji

N a s l o v: Vodstvo dijaškega zavoda „MARTINIŠČE“ v MURSKI SOBOTI

KONVIKT V ZAGREBU. Kdor želi dati dečka študirat v Zagreb, naj se
zagotovo obrne na ta slavnoznani zavod, ki je sedaj že deset
let v salezijanski upravi

N a s l o v: Upraviteljstvo nadbiskupskog konvikta v ZAGREBU, Vlačka
ulica 38 Brzjavni naslov: Salezijanci Zagreb Št. telefona 4160

SAL. ZAVOD NA KNEŽIJI V ZAGREBU je določen za hrvatske svečeniške
poklice

N a s l o v: Salezijanski Omladinski dom ZAGREB, KNEŽIJA Omiška ul. 2

Dobra vzgoja je najboljša dota, ki jo morete dati svojemu sinu!

Misijonstvo v domovini

Ko so prišli naši prvi misijonarji v južno Patagonijo in Ognjeno zemljo, so našli divjake — brez obleke.

Začela jim je izhajati zarja prave vere in omike. Čimbolj je rasla, tembolj je objemala ljudi sramežljivost: začeli so skrivati svojo nagoto in danes so tisti, ki so spoznali Kristusov nauk, dostojno oblečeni.

Izginilo je divjaštvo, izginila je nagota. Pa poglejmo pri nas. Kaj vidimo? Nagoto, vedno več nagote. Brez rokavov, s kratkimi krili brez nogavic, napol razgaljeni, pri kopanju moški in ženske skupaj in tuintam — kakor se sliši — docela brez obleke. Kaj to pomeni? Sramežljivost umira, ker umira vera. Vrača se divjaštvo, s katerim si nagota podaja roko.

Slovenska mesta v tem prednačijo. Ko smo bili pred dvema letoma na veliki proslavi blaženega don Boska, so naše gospe in gospodične, ki so se udeležile proslave, opazovale obleko v osemkrat večjem mestu kakor Ljubljana, v Turinu, in kaj so našle? Med toliko stotisoč osebami so v celem Turinu našle le na šest oseb brez rokavov. Bile so začudene. Enako dostojnost so občudovale v drugih mestih.

Ko je bil pred kratkim neki gospod v istem mestu, se je vrnil s pripombo: „Kako dostojno so tam oblečeni!“

Dostojno so oblečene gospe, dostojno gospodične, dostojno tudi otroci. Letošnje procesije Marije Pom. v Turinu se je med drugim udeležilo več sto belooblečenih deklic. Vse brez izjeme so imele krila do tal. Tako spoštujejo službo božjo. Vodita jih vera in olika.

Pri nas pa celo v cerkev prihajajo

brez rokavov, brez nogavic, brez... in to nele otroci, ampak celo odrasle gospe in gospodične. Kaj to pomeni? Da manjka prave vere, pa tudi olike.

Da, vere manjka in tudi olike. Verski čut prepoveduje nagoto in jo obsoja kot nemoralno. Olika obsoja nagoto, in dobro olikana oseba si ne bo upala nikdar v nedostojni obleki stopiti pred odlično osebo. In če bi hotela to storiti, bi se ji navadno zgodilo isto, kakor tisti slovenski gospodični v Rimu.

Pred par leti je bilo slovensko romanje v Rim. Bil je tudi sprejem pri sv. očetu. Med drugimi je čakala tudi slovenska učiteljica brez rokavov.

„Gospodična, Vas ne bodo pustili vstopiti,“ jo je opozoril pisec teh vrstic.

„Pa zakaj ne?“

„Niste dostojno oblečeni za tak obisk.“

„Ah, neumnost!“ je jezno zavrnila gospodična in čakala dalje.

Prišla je vrsta na nas. Šli smo po hodnikih in prišli do sprejemne dvorane. Prišla je tudi ona gospodična. Hotela je vstopiti, kar jo ustavi straža: „Tako oblečeni ni dovoljeno!“

Reva je morala ostati zunaj, ker je bila oblečena preveč neolikano.

In takih neolikancev; ali bolje: takih neolikank je danes toliko v naših mestih. Vračajo se nazaj v primitivno dobo, v tisto, kakor so jo našli naši misijonarji pri prebivalcih v Patagoniji in Ognjeni zemlji — v divjaštvo.

Ali se res polagoma bližajo časi, ko se bo uresničilo, kar je rekel odlični misijonar iz južne Amerike: „Pripravljamo mi-

sijonarje, da bodo enkrat prišli misijonarit in spreobračat v Evropo...

Ne pripustimo take sramote! Zato boj zoper vse, kar nas tira nazaj v divjaštvo: pred vsem boj zoper *nedostojno nošo!*

To naj bo misijonsko delo vseh, ki ljubijo narod in slovensko domovino, *misijonstvo v domovini!* Boj zoper nedostojno nošo, ki demoralizira in ponižuje — in je znak brezverstva in neolike!

Med divjaki Onas

(Nadaljuje).

VRAŽE

Med divjaki Onas ne manjka bajk, s katerimi razlagajo razne prikazni. Ko pripovedujejo take bajke, jih pripovedujejo navadno sedeč krog ognja, počasi in na široko, in se med pripovedovanjem večkrat ustavijo in vprašajo navzoče, če so enako pripovedovali tudi njihovi očetje. Skrb jim je, da izročilo ostane nepotvarjeno.

Zvezde. — Zelo dobro poznajo zvezde. Imenujejo jih *Theel*. Po njihovi legi določajo čas in letne čase. Po njihovem mnenju so ozvezdja razne družine. Po očetu ima ozvezdje ime, bolj majhne zvezde so soproje in otroci.

Planeti so bili nekoč ljudje. Potem so blodili po zemlji, kakor blodijo zdaj po nebu. Kadar vidijo utrinke zvezd, pravijo, da so nebeščani na lovu.

Solnce in luna sta bila mož in žena. Ko je mož našel ženo v pogovoru z nekim mladeničem, se mu je zbudila ljubosumnost in jo je sklenil usmrtiti, a ona je zbežala proti morju. Mož ji je ves razjarjen sledil, hoteč jo na vsak način usmrtiti. Po dolgem begu po ravnini se žena zagradi za visoko pečino, štrlečo ob morju; odtod pa, **videč**, da jo mož zasleduje, se je vrgla v vodo in plavala na odprto morje. Mož ji je sledil, žena pa je plavala dalje, dokler ni dospela do točke, ki se dotika neba. Ne vedoč, kam se obrniti, se prime za nebo in tako je začela potovati po nebu. Ta žena je luna. Mož ji je sledil. Tudi ta se je obesil za nebo in postal solnce. Zdaj ji še vedno sledi, toda dohiteti je ne more nikdar, kajti vselej, ko se solnce bliža luni, se ta skriva in manjša in postane nevidna. Ko je solnce odhitelo mimo, ne da bi opazilo skrito luno, se luna počasi pokaže izza skrivališča in se vedno bolj odkriva, dokler ne pokaže popolnega obraza, ki se zaničljivo roga

solncu. Ko solnce opazi, da ga je luna prevarala in da se norčuje iz njega, začne iznova preganjati luno, ki pa ponovi isto zvijačo.

O luni imajo še več drugih bajk. Po njihovem mnenju je luna živo bitje, ki žre otroke. Kadar je suha, kadar namreč pojema, se skriva za grmovje in se ne vrne na nebo, dokler ni snedla kakega otroka in se zredila. Zato matere, kadar je luna suha, priporočajo otrokom, naj ne hodijo iz koč, če ne marajo, da jih požre luna. Otroci ubogajo iz strahu; ko pa vidijo luno polno, veseli zapuste koč in pojoč ponavljajo: — *Luna je sita, a mi smo živi.*

Kako globoka je ta vera, vidimo iz spisov misijonarja Borgatellija. „Nekoč — tako on — sem vprašal dva 14 letna gojenca salezijanskega zavoda v Punt Arenas, ki sta bivala že dve leti v zavodu in sta že znala dobro brati in pisati: Vidva, kajne, ne verjameta več, da luna žre otroke... Vidva vesta, da je luna mrtvo telo in da ne more jesti. — Dečka sta se pokazala užaljena v svoji veri in sta z nekako nevoljo zavrnila: — *Vi ne veste nič. Vsi Indijanci vedo, da luna žre otroke. Če ni tako, zakaj hodi na zemljo in se skriva, kadar je suha in lačna? Prihaja po otroke in ko se nažre, se vrne debela kot poprej.* — Na noben način se nista dala prepričati.

Tudi mavrica jim je znamenje nesreče. Kadar jo vidijo, se nanjo jezijo, pljujejo proti njej in mečejo kamenje in pušice, da bi jo prepodili.

Kadar vidijo lunin mrk, mislijo, da solnce skuša usmrtiti luno, ali da kak duh skuša vstopiti vanjo in jo umoriti, in se boje, da jim prinese nesrečo.

(Dalje).

IZ PISEM MISIJONARJEV

Iz misijona v Kongu

Iz pisma Hčere Marije Pomočnice, dne 25. sept. 1930.:

„Veliki uspehi se dogajajo v velikih središčih: v naši majhni *Sakaniji* so novice malenkostne.

Mrzlemu letnemu času sledi velika vročina, ki bo trajala do Vseh svetnikov. Dne 1. sept. je kazal toplomer 27 stopinj toplote v sobi, 39 stopinj topl. zunaj; dne 18. septembra se je že povspel do 30 stopinj v sobi in 42 stopinj topl. zunaj.

Dne 19. septembra smo imeli prvi poletni dež, ki ga je spremljalo močno grmenje in bliskanje.

V zadnjem času imamo nič kaj prijeten obisk. Hiša je polna mravelj, ki se pojavljajo povsod, v omarah, v posodah, celo v jedeh... Celó med jedjo ni miru. Vedno jih je treba odganjati, sicer nam še bolj zabelijo hrano, ki je itak preveč zabeljena z njimi... V kapeli se kar v procesijah pomikajo po stenah in se napajajo z blagoslovljeno vodo, da vsak dan izprazniijo posodo. Zastonj jih napadamo in neusmiljeno morimo: vojska prihaja iz tal in se množi brez presledka. K sreči so neškodljive.

Poleg teh je še druga vrsta mravelj. Črne so in mnogo večje. Zamorci jih jedo hlastno kakor karamele.

Vsako leto meseca septembra se pojavijo 2 cm dolgi brenclji in obenem veliki pajki, ki se prikažejo le zvečer in so čudovito hitri. Najbolj nadležni obiskovalci so pa komarji in kače. Radi teh bi trebalo vsakdanjim molitvam pridejati prošnjo: „Pred piki komarjev in kač, reši nas, o Gospod!“

Znano je, da tukajšnji domačini korakajo v vrsti drug za drugim. Tako so prišli v *Sakanijo* gojenci malega semenišča iz *La Kafubu* na počitnice. Vsak je prinesel na glavi svojo nočno odejo in lonec za kuhanje *bankari*. Ta jed, podobna našemu močniku, je najbolj priljubljena jed naših črncev.

Posebno pa ljubijo pivo in tobak, in to nele moški, ampak tudi ženske in otroci. Kaditi in opijaniti se, to jim je nad vse prijetno. V veliki medsebojni darežljivosti si navadno vse, kar imajo, porazdele. Če na primer eden kadi pipo ali cigareto, jo

podaja od ust do ust, magari jih je 12 ali 15. Isto se godi s pivom. Vsi se dotaknejo z usti posode, da dobe požirek. Pivo si pripravljajo sami. Ker je pijanim prepovedano hoditi po ulicah in, če pridejo, jih takoj prime straža in več dni zapre v ječo, zato ostanejo v pijanosti navadno na prostoru, na katerem so se napili. Prav tako zapirajo v ječe tiste, ki kradejo ali se javno prepirajo. Dokler so v ječi, so prisiljeni delati nove ceste, in tako ima vlada delavce jako poceni.

Trgovskega smisla nimajo dosti. Hodijo od vrat do vrat evropejcev in ponujajo svoje pridelke: jajca, krompir, kokoši itd. Najrajši trkajo na vrata misijonskih postojank, kjer postopajo bolj usmiljeno in prijazno. Pred kratkim se je predstavil s košaro zamorec, katerega so spremljali štirje črnci, oboroženi s sulicami. Bil je načelnik

Družina Onas

neke vasi, obdan od svojega dvora, ki je prišel prodajat jajca. Nenavaden trgovec, kakoršnjih v Evropi ni.

Med našimi notranjimi otroki so trije še pogani in se pripravljajo na sv. krst. Tudi salezijanci imajo 30 katehumenov, ki bodo krščeni o Brezmadežni. Naj jih Marija ohrani stanovitne. Ne manjka slučajev, da se, ko se podajo nazaj v gozd, izgube in pozabijo, kar so se naučili v misijonu. Tisti, ki so bili krščeni 15. avgusta, so doslej ostali zvesti in radi prihajajo v misijonsko kapelo, kadar jih vabi zvonjenje.

Naše zvonjenje je nekaj, česar nimate v Evropi: Na dolgem deblu ob hiši vise kosi kolesnih šin razne dolgosti. Na te tolčejo s kladivom in izvablajo precej prijetne glasove. To je naše zvonjenje. V Evropi bi morda ne ugajalo, pri nas pa se zadovoljimo tudi z malim.

Pismo s Kitajskega

Dragi misijonski prijatelji!

Ves katoliški svet se zanima za misijone. Prav je, da tudi naša slovenska mladina ne zaostane.

Veseli me, da se nas, ki smo daleč od vas in od domovine, pogosto spominjate ter nam pomagata pri težavnem delu s svojimi molitvami, zatajevanji in drugimi

dobrimi deli. Tako je prav! Delajte tako tudi v prihodnje!

Gotovo ste radovedni, kako nam je na Kitajskem. Tudi jaz sem imel некоč take želje, danes pa okušam in gledam v rešnici.

Pred vsem vedite, da je Kitajsko mnogo večje ko vsa Evropa in da ima 480 milijonov prebivalcev. To, kar vam bom povedal, velja bolj za južni tropični del te pokrajine.

Marsikaj mora človek prenesti, preden se privadi kraju, podnebjju, krivookim obrazom, a posebno še kitajski hrani. Tolikrat sem čital v naših listih pohvalno o kitajski kuhinji. Prav imajo. Tam kjer obedujejo gospodje, ki pišejo članke, je že okusna, prava kitajska hrana pa ni za evropski želodec. Naš apostolski vikar mons. Kanazei je poskušal in ni mogel vztrajati niti dva meseca. Glavna hrana je riž, kuhan v vodi, brez soli. Tečen je ter nam nadomestuje kruh. Druga hrana je večji del zelenjava z oljnato zabelo. Olja je več vrst. Najboljše je tako imenovani *fa san*, iz neke vrste zemeljskih orehov. Ob večjih praznikih, kakor je n. pr. kitajsko novoletje, ne sme manjkati pasja pečenka. Psi so tu zelo dragi, čeravno jih je mnogo. Naši gojenci so si za Božič kar tri privoščili. Tudi meni ga je strežnik

prinesel. Pokusil sem — malo me je seveda stresalo — pa sem se prepričal, da je res okusen. O mačkih sploh ni govora; ti so predragi. Najbolj se mi je pa gnusilo, ko sem gledal, kako pripravljajo in jedo podgane.

Kitajec ničesar ne zavrže, vse mu prav pride. Najbolj koristen je bambusov trst. Ta služi prav za vse. Mlado popje je okusna hrana; iz trsta pletejo vsevrstne pletenine; tudi kitajski papir izdelujejo iz njega. Zelo razširjen je tudi sladkoren trst. Ta je izboren na potovanju: v vročini si hladiš z njim grlo in gasiš žejo. Sadja sade malo; pravijo, da vse pokradejo. Uspevajo pa bandarini, pamplemus (srednje velike buče), tuintam tudi banane. Vse bi uspevalo, le malo več gospodarskega smisla bi trebalo.

Domače živali so vodni bivol, prašiči in koze. Najdražji pa je pes, ki živi na svoje stroške.

Zdaj nas razveseljuje nebroj ptičev. Posebno lepi so metulji, vsebarvni, veliki in majhni.

Krščena družina Onas

Misijonarji v igri z divjaki Hivaros (Ekvador)

Največji križ je kitajska nesnaga. Za telesno snago zelo skrbe. Tudi v najhujši vročini se umivajo z vročo vodo, in vsak večer jemljejo vročo kopel. V stanovanju pa je kot v Noetovi barki. Sredi sobe spe prašiči, okrog pure in razna druga golazen.

Tak je naš okoliš.

Toliko za danes, drugič o čem drugem, če boste pridni.

Ljubi Bog preskrbi vsak dan z vsem potrebnim toliko ljudi, in ti ne vedo, kdo je ta dobrotnik. Molite, da jim Bog odpre oči in srea.

Vsem dragim veselo Velikonoč in mnogo pozdravov.

Jožef Geder,
sal. misijonar.

Pismo iz Makasa (Ekvador)

Dragi prijatelj!

Ali poznate našega navihanca?

Ime mu je Mihec. To vam je navihaneč; kar z obraza se mu bere navihanost. Vlačí se povsod, kjer ga ni treba. Čujte majhen dogodek.

Koj ko sem prišel v Makas, sem si nalezl *nigvo* (živalica podobna klopu, ki se zarije pod kožo in povzroča dokaj bolečin). Drugega zdravila ni kot šivanka in

spretna roka. Zato sem se poslužil Mihca, da me reši neprijetnega gosta.

Radevolje se je odzval navihaneč in se podal na operacijo. Že preden je začel z delom, sem videl zvezde, kajti način, s katerim je prijel za šivanko, me je dražil. Pa nič zato, sem si mislil, poklical si ga sedaj trpi!

„Oče, kje je?“ je vprašal.

Pokazal sem mu na nogi. Delo se je začelo. Šivanka je mesarila na vse strani, da sem vzdihoval.

„Potrpi!“ me je nagovarjal, in kri je silila iz majhnih luknjic.

Mihec je operiral še dalje in slednjič po polurnem trudu zmagal.

„Dobro, Mihec, dobro. Vidim, da si imel dobro voljo. Tu imaš svetinjo.“

Hvala Bogu, da sem se iznebil daljnih muk!

Vesel je poskočil in hitel k tovarišem, da jim pokaže svetinjo.

Naš Mihec je že krščen. Zdaj se pripravlja na prvo sv. obhajilo.

Kaj več drugič.

Mnogo pozdravov vsem čitateljem drage Mladeži!

Vaš prijatelj

Milko Trampuš,
sal. misijonar.

ŠEGE, NAVADE, OBIČAJI

Na starem Kitajskem

Velika je razlika med kitajskimi in našimi navadami.

Pri nas je debelost zoperna in celo lepega človeka stori neprikljupivega, pri Kitajcih ga pa stori simpatičnega, čeprav ni lep. Pri nas je bela obleka znamenje veselja, pri Kitajcih je znamenje žalovanja. Pri nas v znak spoštovanja odstopimo spremljevalcu desnico, Kitajec ga postavi na levo. Mi ko pozdravljamo, se odkrivamo, Kitajec pa, če je odkrit, se v znamenje pozdrava, pokrije. Kadar Kitajec jaha, drži v stremenih pete, pri nas drže prste. Kitajske žene nosijo hlače, moški pa kikle, ravno nasprotno kakor pri nas. Pri kitajskih obedih je juha zadnja, pri nas prva.

Znano je, da Kitajci pišejo v navpičnih vrstah, naslov pa postavijo na koncu strani. Kadar učitelj vpraša učenca, ne gleda učitelja, ampak mu obrne hrbet. Kitajska mati ne objema in ne poljubljuje otrok, ampak se v znak ljubezni pritisne z nosom. Kitajcem se zdi vljudno vprašati po starosti in gmotnem položaju. Kadar Kitajec zve kaj žalostnega, ne joka, ampak se smeji, želeč na ta način prevariti zle duhove. Najlepši dar, ki ga more pokloniti sin svojim staršem, je mrtvaški oder.

Ni pa še konec. Nekoč je Kitajec obiskal veliko gospodarsko poslopje Evropejca. Kako se je začudil, ko je videl konje obrnjene k jaslom. Ko je gospodar vprašal, zakaj to začudenje, je zavrnil Kitajec: „Čudim se, da imate konje privezane narobe.“

„Narobe?“ vpraša začudeno gospodar.

„Da, narobe,“ poprime Kitajec. „Vi jih obračate z glavo proti zidu. Uboge živali ne vidijo ničesar, zato se rade prestrašijo in zdivjajo. Pri nas jih obračajo ravno nasprotno, tako da vidijo svojega gospodarja, ko stopi v hlev in se udomačijo in ne zdivjajo.“

Morda ni napačno. Toda če bi se hoteli ravnati po tem mnenju, bi morali preurediti vse naše hleve.

Pogreb črnega kralja

Monsignor Gorju iz reda Barnabitov opisuje pogreb kralja Urundižev. Pogreb kralja *Kisabo* — *Muezzi* se je vršil takole:

truplo so zašili v kožo črnega, nalašč zato usmrčenega vola. Nato so ga položili na oder zunaj na prostem. Tu je ostal — in mora ostati — dokler ne začne razpadati in ne izide izpod kože prvi črv. Tega črva spoštljivo primejo, ga spravijo in hranijo z mlekom, dokler ne zrasede; nato ga puste v gozdu, kjer se bo po njihovem mnenju izpremenil v leva. V telesu leva, kralja živali, bo umrl kralj živel in kraljeval še dalje.

Ko je izšel črv, so nosili truplo po raznih bivališčih, ki so bili kraljeva last. Radi smradu ni ravno prijeten gost, toda nihče se ga ne sme braniti: sprejeti ga morajo in častiti z volmi in vsevrstnimi orgijami. Slednjič pride do kože, kjer ima ostati. Tu pokade truplo in potem zapro vrata.

Pogreb ljudstva je bolj preprost. Truplo zavijejo v štorjo in pokopljejo v jamo z nekaj zrni semena, ki naj mu služi za živež. Kdor umrje brez otrok, ga pokopljejo z ogljem. Urundi, ki smatrajo otroke za blagoslov nebes, se zelo boje takega obreda in nobena psovka jih bolj ne žali, kakor če rečeš: „Naj te pokopljejo z ogljem!“

Po pogrebu je žalovanje. Med žalovanjem ne delajo, ampak počivajo. Nihče ne izide, zaprti so; nihče se ne umije ali brije, niti ne kuhajo.

Kadar umrje kralj, traja žalovanje eno leto in povzroči grozno lakoto. Pri drugih traja dva do pet dni. Ko mine žalovanje, gredo oboroženi v reko in se skopljejo. Nato stopi dedič v hišo umrlega, zagrabi orožje umrlega in se obleče v novo obleko. Naposled odreže košček bikovega uhlja, ga pusti pražiti s fižolom, in vsi jedo.

Mohamedansko usmiljenje

Mohamedansko usmiljenje ima določen dan in poseben značaj.

Koran predpisuje, naj bo vsak petek svet dan, odločen za javno molitev v mošejah in za miloščino.

„Večkrat sem prisostvoval delitvi miloščine — piše misijonar iz Megadišja. — Vsi strganci, berači in bolniki, ki še hodijo, prihrume zgodaj zjutraj iz predmestja, kjer so si zgradili zavetišča iz vejevja, podobna brlogom divjih zveri, in napolnijo glavne ulice. Posebno številne množice se

ustavijo pred prodajalnami bogatih arabskih trgovcev in pred stanovanji premožnih meščanov. Tu stoje in potrpežljivo čakajo, da gospodar skonča umivanje in obrede, ki spremljajo molitev, in spije čašo čaja, ki mu ga je pripravila ena njegovih sopro. Tedaj se prikaže pri vratih s polno pestjo drobiža in dá tistim, ki se približajo prvi. Vsak skuša biti prvi, in odtod grozna gneča, pririvanje in suvanje. Da so močnejši prvi, je umevno.

Ko je pest prazna, zapre mohamedanec oblastno vrata, pred očmi tistih, ki niso mogli ničesar dobiti, pred očmi ubogih otrok, bolnih žen, onemoglih starčkov, ki se zdi, da komaj živijo, tako so osušili.

Ta prizor se ponavlja z daljšimi ali krajšimi presledki vse dopoldne.

Druge dni si ubožci ne upajo niti iziti iz svojih koč; če pa izidejo, da bi kaj dobili, izidejo zastonj: izven petka ni Mohamed zaukazal miloščine, in nihče ne sanja, da bi kaj dal.

Slavnosti in obredi Syntengov

Dieng Klam pomeni „govoreče drevo,“ ki se ga poslužujejo Syntengi pri posebnem obredu.

Po končani žetvi riža, sredi junija, si skušajo pridobiti naklonjenost božanstva in si zagotoviti bogat pridelek. V ta namen prirede posebne slavnosti, ki trajajo več dni in privabijo mnogo gledalcev.

Bobenčki, brez katerih ni nobena prireditev, spremljani s kako piščalko, ropočejo več tednov noč in dan, zlasti ponoči. To je priprava na *Dieng Klam*.

Ko napoči dan, odločen za slavnost, se med strašnim vriščem podajo na kraj, kjer je pripravljeno drevo *Dieng Klam*. Tu plešejo ob ropotanju bobenčkov, ploskajo z rokami, tolčejo z nogami in se bedasto zvijajo ali pa zibajo z vsem telesom na desno in levo. Drevo je dolgo deblo, debelo 10 cm, s šopom listnatih vej na vrhuncu.

Možje si ga nalože na ramena in ga med vpitjem in kričanjem vesele množice neso v mesto in spet nazaj.

Da se ne utrudijo, použijejo več kupice opojne pijače *kiande*, da postanejo kakor blazni. Značilen je krik, ki se trga iz pijanih ust. Začno enoglasno z nizkim glasom, potem rastejo z glasom do najvišje note.

Ta krik ponavljajo vso pot, da ohripe do skrajnosti.

Ko se vrnejo nazaj na prostor, začne ples. Plešejo krog debela kakor neumni. Ko se utrudijo eni, nastopijo drugi in prvi počivajo in to se vrsti ure in ure.

Proti večeru vzdignejo deblo in ga zasade v zemljo. Tu hitro spleza nekdo na deblo in odreže šop vej.

Drugi dan je golo deblo predmet novega obreda. Vržejo ga v sveto jezero zunaj mesta.

Ko zasije jutranja zarja, prihite vsi v praznični obleki k svetemu jezeru. Tu se prikaže *doloi* (načelnik), ki ga dotlej ni bilo videti. V praznični obleki in v spremstvu svojih mož prinese lesen stolp, visok 7 — 8 metrov, okrašen z raznobarnim papirjem. Ta stolp postavijo v čoln. S štirimi vrvmi privezan čoln drže nekaj časa mirno, potem ga začnejo gugati in ga gugajo med groznim vriščem in ploskanjem navzočih; slednjič ga na načelnikovo znamenje potegnejo na suho.

Zdaj se vrnejo k deblu, ki je predmet smešnih obredov.

Svečenik odreže košček debela in ga vrže v jezero. Tega koščka, dokler se giblje v vodi — tako zahteva vraža — se mora vsakdo dotekniti, zato se vsi brez izjeme vržejo v vodo, ki je plitva, in tu plešejo in skačejo, hoteč na ta način počastiti les.

Po dolgem plesanju in skakanju splezajo vsi iz jezera, umazani kakor umazane pošasti.

Zdaj stopi v vodo svečenik. Z roko zajame vodo in jo popije, dočim načelnik s svojim spremstvom vihti po zraku bambusovo palico in vihra ž njo proti lesu.

Na ta način postane voda posvečena in bo služila pri prihodnjih daritvah, kadar jih bo duh zahteval.

Sledi zadnji del komedije.

Posamne skupine iz raznih predmestij gredo vsaka po svoj stolp in te stolpe pomečejo v vodo, kakor da hočejo izpolniti obljubo, storjeno božanstvu. Nato se mirno vrnejo domov ter se odpočijejo in osnažijo.

Proti večeru se zbero na travniku in srečkajo s kroglico, ki jo potem zakopljejo v zemljo. S tem žele zvedeti, kakšna bo riževa letina.

Elija Tomè.

D R O B I Ž

VELIKODUŠNA ŽELJA. — P. Pij Colussi, mlad misijonar v Abusiaki v Srednji Afriki, je umrl v 30 letu na črnih kozah; potem ko je odprl nebesa 14 drugim umirajočim za isto boleznijo. Nebesa in zamorci so bili ideal njegovega delovanja. Ko je prišel v misijon, je v družbi svojega sobrata obiskal pokopališče v Wau in zmolil *Iz globočine...* za ondi počivajoče misijonarje. Govoreč potem o umrlih, je tovariš, ki ga je spremljal, žalostno vzdihnil: „Vsi mladi, dragi prijatelji!“

„To je moja želja — zavrne novi misijonar — živeti kratko, a storiti mnogo: mnogo v kratkem času.“

OSLEPEL. — Misijonar Salvator Gasbarra je po 43 letih misijonstva v Oceaniji oslepel. On sam poroča predstojniku: „Prišel sem v Sydnay na operacijo in sem bil že dvakrat operiran. Druga se ni posrečila, zato sem moral ostati skoraj tri mesece v bolnici. Upal sem, da ozdravim, toda Bog je ukrenil drugače. Naj se zgodi volja božja! Ker ne morem delati, bom pa molil...“ Dobri misijonar tudi zdaj ne želi drugega, kakor vrniti se med svoje v Novo Gvinejo. „Hočem delati — pravi — dokler mi bo mogoče za izpreobrnjenje divjakov in v čast božjo.“

MISIJONAR BREZ NOGAVIC. — Prvo skupino sestrá Marije Tolažnice, potujočo v Kafo, je spremljal apostolski prefekt. Prišedši v Gimo, je prenočil v koči, ki so jo zgradili misijonarji, da jim je o gotovih časih nočno zavetje. Biti pa mora prava mišnica, kajti ko se je apostolski prefekt zjutraj zbudil iz spanja, je našel le nekaj ostankov svojih nogavic. Tisto jutro je moral maševati brez nogavic.

NOV MISIJONAR. — Ravnikar je prišel iz Evrope v Afriko. Radi mladosti mu še ni pognala brada. Kristjani in katehmeni ga ogledujejo in jim je predmet radovednosti. Zele poznati njegovo ime, ga ogledujejo od nog do glave, občudujejo njegove nove in svetle črevlje, snažno obleko, globuk, način gibanja in govorjenja. Nič jim ne uide, vse vidijo. Do pozne noči je novi misijonar predmet živahnega pomenkovanja v vseh kočah.

ŠKOFIJE V OSKRBI DOMACINOV. — Ko je Pij XI. zasedel rimsko stolico, so bile le štiri škofije v misijonskih pokrajinah v oskrbi škofov domačinov. Danes jih je 21 in sicer 12 na Kitajskem, 8 v Indiji, 1 na Japonskem.

CHAU LAOS — je gorata pokrajina v vikariatu Phat Diem na Kitajskem. Pred tremi stoletji so prišli tjakaj trije jezuiti oznanjevat sv. evangelij, potem ni bilo več misijonarjev. Leta 1878. je mons. Puginier poslal osem novih misijonarjev. Tekom štirih let jih je šest umrlo za vročino. Leta 1884. je izbruhnilo preganjanje. Šest novih misijonarjev in 47 katehistov je izgubilo življenje. Leta 1887. so prišli novi misijonarji. Pet izmed teh je izgubilo življenje v dveh letih. Leta 1894. so poslali še dva misijonarja. Od teh je bil eden usmrčen, drugi je moral bežati. Leta 1898. so poskusili še enkrat in ta poskus vztraja. — V 50 letih je bilo poslano 44 misijonarjev v Chau Laos: 27 jih je umrlo.

PRELUDIJ ŽIVLJENJA. — Škof Dominik Comin pripoveduje: „Nekega dne sem v Mehiki obiskal zavod Hčérá Marije Pomocnice. Ko plemenita gojenka sliši o pomanjkanju misijonarjev, sname svojo zapestnico, majhno zlato uro z verižico in jo poda, rekoč: „Vzemite, Monsignore; majhna stvar je, a ta je preludij drugega daru: mojega življenja. Prosite Marijo, da mi pomaga postati redovnica in potem misijonarka.“

KITAJSKE DEVICE. — Danes jih je že mnogo in se vedno množe: 9267 krščanskih devic pridno krščuje in je darovalo za duše življenje. Njim gre velika zasluga, da je bilo v minulemu letu krščenih 25 tisoč duš.

POPRAVI! — V zadnji številki Misijonske mladeži je tiskarski skrat v uvodnem članku zamenjal kvadratne kilometre s kvadratnimi metri. Glasiti se mora: „Misijonsko ozemlje, poverjeno salezijanski družbi, obsega 2 milijona 745 tisoč kvadratnih kilometrov,“ ne pa „2 milijona 745 tisoč kvadratnih metrov.“